

UNUTURSAK KALBİMİZ KURUSUN

Bu söz Roboski-Uludere Katliamını hep hatırlamak, için söylendi. O katliam anını hepimiz duyduk... Hepimizin tanıklık ettiği gelişmeler... Bombalama sesini duyan köylülerin sınıra koşuşu, anaların çocuklarının bedenlerini araması, parça parça bedenlerin katırlarla taşınması ve 34 canın yan yana dizilmesi... İnsanlığın 34 defa ölüşü...

5

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

1 - 15 Ocak 2014 / S 249 / 1 TL

İSYAN AYAKLANMA DEVRİM!

Tuzun koktuğu bir dönem bu. Yolsuzluğu önlemekle görevli olanlar yolsuzluğun başını çekiyor. Dosyalar ortalığa saçılmış durumda. Bir-birlerinin gırtlığına sarılan taraflar boğazlarına kadar yolsuzluğa, rüşvete, şantaja bulaşmış. Bir post kavgasıdır geliyor! Ama sanılmasın ki bu, paylaşılacak bir postun kavgasıdır. Hayır! Bu, tek sözle postu kurtarma savaşıdır! Halkların öfkesinden kendini sıyırma savaşıdır!

Taksim Meydanı'nda 19 Aralık Eylemi

19 Aralık zindan katliamının 13. yıldönümünde Taksim'de Mücadele Birliği Platformu tarafından yapılan eylem, Taksim'de ısrarın yeni adı oldu. Haziran ayaklanmasından sonra her türlü gösteriye kapatılmış olan Taksim Meydanı 19 Aralık eylemine ev sahipliği yaptı. Büyük bir polis ablukasına rağmen Platform üyeleri meydana çıkmakta kararlıydılar ve çıktılar.

Saatler 19.30'u gösterdiğinde Taksim Tramvay Durağında "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" pankartı eşliğinde aynı slogan haykırıldı.

2

Kent Mitingine Tomalı Saldırı

"İstanbul Bizim" denilerek Kadıköy'de düzenlenen mitinge katılan onbinlere polis tomalarla, tazyikli su ve gaz bombası ile saldırdı. İstanbul Kent Mitingi için şehrin dört bir yanından gelen onbinlerce kişi, Söğütluçeşme ve Numune Hastanesi üzerinde iki koldan kotejlerini oluşturarak pankartları, sloganları, dövizleriyle Kadıköy Meydanı'na yürümeye başladı. Arama noktalarından geçerek İskele Meydanı'na ulaşan onbinler taleplerini haykırdı. Halkbank önünden geçerken de hırsızlar yuhalandı ve banka yumurta yağmuruna tutuldu.

3

THY Grevi Sona Erdi

Birkaç gazete haberlerinde çıktı. Ne kadar mutluydular! İşte mutlu son: THY'de grev sona erdi! Atılan 305 işçi geri döndü. Hava-İş sendikasının yeni yönetimiyle, THY yönetimi yaptıkları toplantıyla anlaşmaya vardılar.

Sendika yönetiminin açıklamaları peş peşe düşüyordu manşetlere ve internet sayfalarına. Peki nasıl bir anlaşma? İmzalanan Toplu İş Sözleşmesi hangi maddelerden oluşuyordu? İşçilerin kazanımları korunmuş muydu yoksa haklar birer birer kaybedilmiş miydi?

9

Yatağan İşçileri Milas'ta Mitingde

Yatağan Termik Santrali işçileri, yaklaşık 105 gündür süren eylemlilerinin bir parçası olarak 29 Aralık günü Milas'ta büyük bir miting tertipletiler. Yaklaşık olarak 30 bin kişinin katıldığı miting, oldukça coşkulu bir şekilde geçti. Sendikaların bölgesel olarak katıldıkları mitinge Yatağan ve Milas esnafı, KESK, DİSK ve Türk İş'e bağlı sendikalar yoğun katılım sağladılar.

Mitinge gelen onbinlerce kişi, stadyumda toplandılar ve Ata Park'a kadar olan yolu sloganlarla yürüdüler. Bu sırada halk pencerelerden, balkonlardan alkışlarla destek verdi

10

Editör

DEVİRİMCİ HÜKÜMET

Hükümet sallanıyor; düştü düşecek. Türkiye'de düşen ve kurulan burjuva hükümetlerin haddi hesabı yok. Ama bu seferkini öncekilerden farklı kılan çok önemli bir ayrım var. Bu toplarlarda hükümet ilk defa devrimci bir ayaklanmanın, halk ayaklanmasının dolaysız etkisiyle yıkılmak üzere.

Buna yakın durumların olduğu dönemler oldu. Yakın tarihimizin bir özelliği, her büyük devrimci dalgadan birkaç ay sonra baştaki burjuva hükümetin yıkılmasıdır.

Haziran Halk Ayaklanmasının olgunlaştırdığı büyük devrimci dalga şimdi AKP-Erdoğan hükümetini tarihin tozlu sayfalarına gömmek üzere.

Sermaye sınıfı, öncekilerde olduğu gibi bu hükümeti yıkılışa götüren Haziran Halk Ayaklanmasının belirleyici etkisini gizlemeye çalışıyor. Ama artık mızrak çuvala sığmıyor; minareye kılıf uydurulamıyor.

(devamı 3. sayfada)

3

Değişim ve Devrimci Müdahale

C.Dağlı

2

Kim Kazanacak

Taylan Işık

4

Boycotla Devrime

Umut Çakır

5

Maskeli Balonun Sonu

Umut Güneş

7

Devrimin Leninistlerden Beklediği

Özgür Güven

9

Ayaklanma Yılı

Ali Varol Günol

11

DEĞİŞİM VE DEVRİMCİ MÜCADELE

BAŞYAZI

C. Dağlı

Oportünist ve reformist sosyalistler, öteden beri, devrimci komünizmi, değişen koşulları, durumları gözardı etmek, önceki dönemlerin örgüt ve mücadele biçimlerinde ısrar etmek ve eski tarzda politika yapmakla eleştirmişlerdir. Eleştiri yalnızca bizim küçük-burjuvalarımıza özgü değil, dünyanın bütün oportünist sosyalistleri tarafından devrimci Marksizme yöneltilmiş bir eleştiridir. Böylece, değişimleri, yeni durumları, somut koşulları yeniden ele aldıklarımızı ve süreci karşılayan taktikler çıkardıklarımızı iddia ediyorlar.

Bunları anlamak için yaptıklarına, yani pratiklerine bakmamız gerekiyor. Pratikte, teoride söylediklerinden tamamen farklı davranıyorlar. Sınıf kavgasının içinden geçtiği nesnel koşullarda ne denli büyük bir değişiklik olursa olsun, onlar, her durumda, aynı tarz hareket içindedir. Onlar düşünce ve pratikte parlamentarizmi aşmıyorlar.

Parlamentarist olmak için, her zaman, parlamento içinde, kendi temsilcileriyle temsil edilme gerekiyor. Sözü ettiğimiz unsurlarda parlamentarizm bir eğilim. O nedenle, parlamento dışında kalsalar da, bir eğilim olarak parlamentarizm anlayışını taşıyorlar. Basit bir dille çoğunluğuyla siyasi iktidarı ele geçirmeyi hedefliyorlar. Onlarda parlamenter yol, parlamenter mücadele temel mücadeledir.

Onların değişim dedikleri, kapitalizmin, devrimci patlamalar ve devrimci sıçramalar olmaksızın, barışçıl ve demokratik değişimdir. Kapitalizmin kendi gelişimiyle birlikte, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin yumuşayacağı ve bir devrim olmaksızın da, toplumun kendi içinde uyumlu bir ilerleme gösterebileceği, temel tezleridir. Savundukları şey, Bernstein'in görüşleridir. Marksizmin sınıf savaşımı ve bu savaşımın zorunlu genel sonuçlarına ilişkin devrimci teorisi bir kenara itilmiş ve burjuvaziyle sınıf işbirliği görüşü temel alınmıştır. Onların likide etmek istedikleri, işçi sınıfı hareketinin bilincine yerleşmiş olan toplumsal devrim anlayışdır. Burjuvazinin bir devrimle, zorla devrilmesi düşüncesidir; dolayısıyla karşı çıktıkları Leninist tipte parti örgütlenmesidir.

Bernstein'in görüşleri, 20. yüzyılda meydana gelen toplumsal devrimler tarafından, sosyalizm ve sınıf mücadeleleri tarihi tarafından geçersizleştirilmesine, proleter devrimler çağının başlamasına rağmen savunula gelmiştir. İşçi sınıfı hareketi içinde bu eğilim varlığını sürdürmüştür. Bu reformist eğilim, 90'lı yılların getirdiği ortamda yeniden öne çıkma çabası içinde bulundu. Oysa bu reformist eğilim, kapitalizmin uzlaşmaz iç çelişkilerinin derinleşip keskinleştiği ve bunun sonucu sınıf kavgasının şiddetlendiği koşullarda, gelişme koşulları bulamaz.

ABD ve Avrupa gibi modern kapitalist ilişkilerin en ileri düzeye çıktığı, gelişmiş kapitalist ülkelerde de olaylar devrimci yönde ilerliyor. Sınıf çelişkileri ve çatışmaları yumuşamıyor, tersine devrimci isyanları tetikleyecek şekilde keskinleşiyor.

Bunun anlamı şudur: Toplumun devrimci dönüşümü bir zorunluluk olmuştur ve köklü toplumsal dönüşüm isteyen insanlar genel bir artış gösteriyor. Burjuva egemenliğinin devrimci yıkılışı, bu bağlamda daha geniş kitleler tarafından benimseniyor.

Oluşan yeni duruma karşı oportünist sosyalizm, yeni gelişmeleri karşılayacak bir anlayış ve pratik yönelim içinde değil. Oysa devrimci diyalektik değişmez bir durum ve biçim kabul etmez. İşçi sınıfının içinde mücadele ettiği koşullar değişince, mücadele ve örgütlenme biçiminde, politik taktikte değişime gidilir. Burada, değişen somut koşullar gözönünde tutulur.

Geçtiğimiz doksanlı yıllarla birlikte, yeni bir devrimci yükseliş dalgası boygösterdi, koşullar devrimcileşti, devrimci durum gelişti, sınıf savaşımı iç savaş biçimini aldı. Tam da bu süreçte, reformistleşen hareketler, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde hareket etmeyi tercih ettiler. Devrimci yığın-mücadelesi bu süreçte büyük bir ilerleme gösterdi. Giderek etkin duruma geldi. Sınırlı düzeylerde de olsa yer yer ayaklanma boyutuna varan hareket, 31 Mayıs'ta genel halk ayaklanmasına dönüştü. Tüm bu devrimci gelişmelere rağmen oportünistler ve reformistler, siyaset yapma tarzlarını, pratik hareket biçimlerini temelde değiştirmeden bıraktılar. Devrimci yığın hareketi tarafından sürüklenerek, hareketin içinde yer almaları, onların süreci karşılayacak bir konuma geldikleri anlamına gelmez.

Tarihin, kendilerinin işaret ettiği yönde ilerlediğini düşündüler. Tarih bu şekilde ilerlerse, hedeflerine pek sorunsuz olarak varacaklardı. Teorileri böyle. Canlı yaşam farklı bir gelişme yolu izledi. Gerçek yaşamı; sınıflar mücadelesinin ve bu mücadelenin içinde cereyan ettiği koşulları kavramayan bu teori, tarihsel gelişme tarafından geçersiz sayıldı.

Tarihin hangi yönde ilerlediğini anlamak için, eğer, yüzyıllık olaylara bakmakla yetinirsek, yanılırız. Çünkü, yüzyılda meydana gelen tüm gelişmeleri etkileyen ve yön veren temeldeki ekonomik gelişmelerdir. Örneğin, 2008'de patlak veren büyük kapitalist kriz, sistemin iç çelişkilerinin keskinleşmesini hızlandırdı ve bu gelişme de, düşman sınıflar arasındaki savaşımı bütün kıtalar boyunca şiddetlendirdi. Devrimci bunalım tüm kapitalist ülkeleri derinden sarstı. Temel yapıdaki bu büyük kriz, yüzyıllık tüm olayların gidişini etkiledi, onlara devrimci bir yön verdi. Halk ayaklanmaları kapitalist dünyanın her yerinde arka arkaya ve birbirini tetikleyerek patlak verdi.

Ama muhalefet çizgisini aşmayan sosyalist ve komünist partiler, buldukları noktadan devrimci mücadele düzeyine varamadıkları için, sınıf savaşımının gelişimine ayak uyduramadılar ve varolan konumlarını bile koruyamayarak tepe taklak oldular. İzledikleri politika nedeniyle, yıllar geçtikçe rahatına düşkün birer darkafalı haline geldiler. Koşulların devrimcileşmesi ve sınıf kavgasının sertleşmesiyle, bu tür bir siyasi yapılanmanın etkisizleşmesi, dağılıp gitmesi kaçınılmazdır.

Bir dönem, işçi sınıfının politik gelişmesinde önemli rol oynayan partiler, zamanla burjuvazinin birer oyuncacı oldular ve proleter hareketin ilerlemesinin önünde ayakbağı oldular. Kitle içindeki etkilerini kullanarak gerçek devrimci güçlere karşı, burjuvaziyle birlikte karalama kampanyaları açtılar, çelme taktikler ve engellemek için en iğrenç yollara başvurdular. Fakat şimdi, onlar çöküp giderken, gerçek devrimci hareket öne çıktı ve mücadelenin sürükleyici gücü oldu. Sonuç olarak, bu ayakbağlarından kurtulan devrimci işçi hareketi büyük bir hızla ilerledi.

Bu eğilimde olanlar, burjuvaziye o kadar angaje olmuşlardı ki, bu toplumun, emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisine dayandığını; çelişkinin sömürünün artması, baskı, gerici zor, kapitalist köleliğin ağırlaşmasıyla keskinleştiğini ve devrimci patlamalara yol açtığını görmek istemediler. Onların görmek istemediği canlı yaşamın diyalektikidir. Canlı yaşam, yani burjuva toplumun gelişimi, sistemin karşıtıklarının gelişmesi yönünde ilerliyor. Sınıflı toplumların temel yasası olan, emeğin gelişmesiyle birlikte, bir kupta (kapitalistlerin) zenginlik birikimi, karşıt kupta (emekçilerin) sefalet birikiminin artması çok belirgin bir durum kazandı. Önce, daha büyük toplumsal patlamalara ve çatışmaların koşulları yeterince oluşmuş ve olgunlaşmıştır. Tüm bu gelişmelere rağmen, onlar siyaset yapma tarzını ve pratik pozisyonlarını değiştirecek durumda değiller.

Ellerinin altında hazır duran Marksizmin devrimci diyalektikine, bu en yüksek ve devrimci düşünme biçimine karşın, onlar siyasette ılımlı, uzlaşmacı bir politika izlediler. Toplumsal güç olarak emekçilerin, kitlelerin, burjuvaziyle en dayanıklı kesimine dayanıyorlardı. Dolayısıyla bu partilerin siyasi çizgileri, ayandıkları kitlelerin durumunu ve görüşlerini yansıtıyordu.

Marksizmin devrimci teorisine bağlı kalmadılar. Devrimci teoriyi canlı yaşama uyguladıkları takdirde, yaşamın değişen koşullarına uygun olarak, kendi durumlarını, politikalarını ve hareket tarzlarını değiştirmeleri gerekecekti. Fakat, burjuvaziyle girdikleri ilişkiler ve uzun bir dönem süren yaşam tarzları bunun önünde engel oluşturuyordu.

Büyük kapitalist bunalımın tüm emekçilerin durumunu sarsması ve içinde buldukları koşulların hızla kötüleşmesi ve burjuvaziye karşı harekete geçmesi, reformist partilerin durumunu temelde değiştirmeye yetmedi. Gelişmeye ayak uyduramadıkları için etkilerini yitirdiler.

Taksim Meydanı'nda 19 Aralık Eylemi

19 Aralık zindan katliamının 13. yıldönümünde Taksim'de Mücadele Birliği Platformu tarafından yapılan eylem, Taksim'de ısrarın yeni adı oldu. Haziran ayaklanmasından sonra her türlü gösteriye kapatılmış olan Taksim Meydanı 19 Aralık eylemine ev sahipliği yaptı. Büyük bir polis ablukasına rağmen Platform üyeleri meydana çıkmakta kararlıydılar ve çıktılar.

Saatler 19.30'u gösterdiğinde Taksim Tramvay Durağında "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" pankartı eşliğinde aynı slogan haykırıldı. Dövizler ve bayraklarla toplanan kitlenin öne kısa sürede çevik kuvvet polisleri tarafından çevrildi ve "dağılmazlarsa müdahale edecekleri" uyarısı yapıldı. Sloganların daha gür yükselmesi üzerine çevik kuvvet polisleri kalkanlarla iteklediği kitleyi Sıraselviler Caddesi'ne sürmeye çalıştı. Bu saldırıya eylemciler tarafından bayrak ve döviz sopalarıyla karşılık verildi; etrafta eylemi izleyen halk da alkış ve ışıklarla saldırıyı protesto etti.

Kitle Sıraselviler'e girdiği anda Caddenin girişinde bulunan simit sarayının çatısından "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" pankartı sloganlarla sarkıtıldı. Alkışlar ve ışıklarla karşılanan bu ikinci eyleme de polis "aşağı inin" uyarısı yapmaya başladı. Pankartı açan üç genç dakikalarca slogan atarak eylem yaptıktan sonra polis tarafından gözaltına alındı.

Sıraselviler'e sürülen grup da slogan atarak eylem yapmayı sürdürürken, polis tartaklayarak ve tekmelerle saldırarak eylemcileri gözaltına almaya başladı. Gözaltına aldıkları kişileri arbede ile Sudeposu önündeki polis araçlarına götüren polis, uzun süre halk tarafından yuhalandı. Vatandaşla değil yolsuzluk yapanlarla uğraşmak gerektiğini haykıran öfkeli kitleyi yatıştıramayan polis, çareyi "dağılmazlarsa gözaltına alacakları" tehditleri savurmakta buldu. Polisle tartışan bir genç ise elindeki anayasayı kaldırarak "eylem yapma ve toplanma özgürlüğünün burada yazdığı"ni savundu. Gözaltına alınmaya çalışılan genci

korumaya çalışan halk bu defa iteklenerek Sıraselviler'e sürülmeye çalışıldı. Taksim'de artık durmanın da yasak olduğunu savunan polis, eylemci izleyenlere dahi saldırarak tahammülsüzlüğünü gösterdi.

6 kişinin gözaltına alındığı eylemde gençler 2-3 saat araçlarla dolaştırdıktan sonra Karaköy Polis Karakolu'na götürüldüler. Saatler 01.00'e geldiğinde gözaltındaki isimlerden Nurten Karahancı, Cem M.Solhan ve Emre Bora'nın "İzinsiz toplu gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefet" ile suçlaması sonrası serbest bırakıldı; geride kalan Kenan Aktaş, Gamze Nihal İyidoğan ve Recep Yüzer ise "polise mukavemet" ile suçlanarak ertesi gün savcı karşısına çıkarılmak üzere gözaltında tutulmaya devam edildi. Bir gün sonra Kenan Aktaş, Recep Yüzer ve Gamze N. İyidoğan tutuklama talebi ile mahkemeye sevk edildi. 25. Sulh Ceza hakimi karşısına çıkan üç kişi, adli kontrol şartı ile serbest bırakıldı.

Polis Saldırısı ve Gözaltılar Protesto Edildi

Gözaltı ve protestolar başta İstanbul olmak üzere bir çok ilde eylemlere protesto edildi.

Devrimde ısrar Taksim'de ısrar' diyen Ankara Mücadele Birliği Platformu üyeleri 20 Aralık günü Yüksel Caddesi'nde eylem yaptı. DÖB adına yapılan konuşmada; Taksim Meydanı'nı hiçbir zaman terketmeyecekleri vurgulandı. Kaldıraç da eyleme destek verdi.

Devrimci cüret Teslim Alınmaz, diyen İzmir Mücadele Birliği Platformu üyeleri 20 Aralık günü saat 18.00'da YKM önünde biraraya gelenler Kemeraltı girişine kadar ajitasyonlar ve sloganlar eşliğinde yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş boyunca 19 Aralık katliamı saldırısı ve Taksim'de polislin vahşi saldırısı sonucunda yaşanan gözaltılarla ilgili bilgilendirmeler yapıldı. Eyleme Hatay Halk Forumu, Emek ve Özgürlük Cephesi, Partizan destek verdi.

İstanbul Mücadele Birliği Platformu ise İHD'de bir basın açıklamasıyla saldırıyı protesto etti ve bilgilendirmede bulundu.

20 Aralık Cuma günü MBP İHD'de bir basın açıklaması düzenleyerek polis saldırısını ve gözaltıları protesto etti. Okunan açıklamada 19 Aralık 2000 zindan katliamına ve devrimci tutsakların başeğmezliliğine vurgu yapıldıktan sonra Taksim Meydanı'nın halka, eylemlere kapatılmayacağı söylendi. "Meydanları biz emekçilere yasaklamaya kalkmalarına karşı öfkemiz kabarıyor. Yasaklarımızı tanımıyoruz! Biz meydanlarımızı, en başta da Taksim'i geçmişte ısrarlı mücadele ile, fiili eylemlerle kazandık. Bugün de aynı şekilde, yüzümüzü Taksim'e dönerek fiili mücadele ile kazanacağız Taksim'i. Tehditleriniz bize vız gelir!" denilerek açıklama metni bitirildi.

Ardından gözaltına alınan ve gece yarısı serbest bırakılan 3 kişiden biri olan Nurten Karahancı söz alarak polis saldırısını ve gözaltı sürecini anlattı. Polisin insanları kalkanlarla Sıraselviler'e sürdüğünü, bu esnada yakın mesafeden bibergazi ve plastik mermi siktığını; kendisinin binadan pankart açtığını ve gözaltına alınmalarının ardından aracın içinde de darp edildiklerini, saatlerce karakol karakol dolaştırılıp en son Karaköy Polis Karakoluna götürüldüklerini anlattı.

Grup Emegé Ezgi'nin solistlerinden Ebru da müzik grubu olarak orada olduklarını, anmaya destek verdiklerini söyleyerek polislin saldırısı sırasında yakın mesafeden plastik mermi ile bacağından vurulduğunu anlattı.

19 Aralık katliamı İzmir'de protesto edildi. Sabahın erken saatlerinde köprüye pankart asıldı. Dokuz Eylül Hukuk Fakültesi yerleşkesine de yazılmalar yapıldı.

19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız!

19-22 Aralık 2000 Zindan Katliamının 13. yıldönümünde Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İzmir Şubesi ve İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi Buca Kırıklar 1 Nolu F Tipi Cezaevi önünde her yıl olduğu gibi bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"19 Aralık Katliamını Unutmuyacağız, Unutturmayacağız" yazılı pankart açan ÇHD ve İHD üyeleri açıklamaya sırasında sık sık "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atarken, tutsaklara sesin duyurulabilmesi için düdüklü öttürüldü. Açıklamanın ardından 19-22 Aralık 2000 Zindan Katliamında ve sonrasında gerçekleştirilen ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşen devrimci tutsaklar için cezaevinin kapısından içeriye karanfiller atıldı.

Mücadele Birliği/İzmir

Kırkkale Namık Kemal Üniversitesi'nden DÖB'lü Öğrenciler'den Pankartlı Protesto

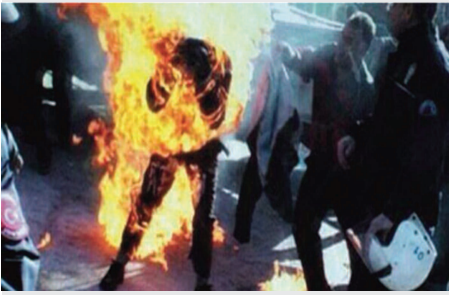
Yoksulluk 40 Günlük Bebeği Öldürdü

Konya'nın Ereğli İlçesi'nde henüz nüfusa kayıt ettirilmeyen 40 günlük Ayaz bebek, camları olmayan evlerinde zatüreden yaşamını yitirdi.

2 katlı kerpiç evin tek odalı bölümünde oturan ve eşi askerde olan 2 çocuk annesi Maviş Eşme, gece saat 03.30 sıralarında bebeği Ayaz'ı emzirmek için uyardığında hareket etmeyen bebeğinin öldüğünü anladı. Adli Tıp Kurumu'nda otopsi yapılan Ayaz bebeğinin, zatüreden öldüğü anlaşıldı. Maviş Eşme'nin çocuklarıyla kaldığı odanın pencere camlarının bir bölümü kırık olduğu için naylonla örttüğü, ailenin akrabaların yardımıyla geçimini sağladığı öğrenildi.

Meclis Önünde Kendini Ateşe Verdi

Mecliste bütçe görüşmeleri sürüyor. Sokaktaki insanın, işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin, işsizlerin yerinin olmadığı yeni bütçede halklara reva görülen yeni açıklar, yeni işsizlikler, yeni borçlar, bunalmalar... Bunun etkilerini son on yıllarda çok defa gördük. Kiminde sokağa taşan kitleler, kiminde de sessiz sedasız intiharlar şeklinde... Bu defa öyle olmadı. "Giden", derdini herkese anlatmayı denedi. Haykırışını tüm halka ulaştırmak istedi:

O, Meclis'te bütçe görüşmelerinin sürdüğü, sokakta bakan çocuklarının yaptığı yolsuzlukların yankıları sürerken, 17 Aralık günü meclis kapısında "Açım" diyerek kendini yaktı!

TBMM'nin Dikmen kapısına gelen 50 yaşındaki Salih Yiğit Tekin, "Açım" diye haykırdıktan sonra üzerine benzin dökerek bedenini ateşe verdi. Polisin yangın tüpüyle müdahale ettiği Tekin, ambulansla hastaneye kaldırıldı.

Borçlar, işsizlik, açlık, ailesini geçindirememesi, son dönemlerin en büyük intihar sebeplerinden birisi oldu. Sessizce yaşama veda edip gidenlerin yanı sıra, 2000'li yıllarda sık görmeye çalıştığımız manzara da bu oldu. Salih Yiğit Tekin Meclis önünde kendini yakmaya kalkışan ilk insan değildi... Ama son olması dileyile...

Kent Mitingine Tomalı Saldırı

"İstanbul Bizim" denilerek Kadıköy'de düzenlenen mitinge katılan onbinlerce polis tomalarla, tazyikli su ve gaz bombası ile saldırdı. İstanbul Kent Mitingi için şehrin dört bir yanından gelen onbinlerce kişi, Söğütlüçeşme ve Numune Hastanesi üzerinde iki koldan kortejlerini oluşturarak pankartları, sloganları, dövizleriyle Kadıköy Meydanı'na yürümeye başladı. Arama noktalarından geçerek İskele Meydanı'na ulaşan onbinler taleplerini haykırdı. Halkbank önünden geçerken de hırsızlar yuhalandı ve banka yumurta yağmuruna tutuldu.

Çok sayıda siyasi parti, çevre örgütleri ve demeklerin yer aldığı mitinge Mücadele Birliği Platformu da "İnsanlığı ve Doğayı Yıkam Kapitalizmi Yıkalm" pankartıyla katıldı ve sık sık "Hükümet İstifa İktidar Halka", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Doğayla Barış, Kapitalizmle Savaş", "İstanbul Uyuma Geleceğine Sahip Çık" sloganları attı.

Saatler 14.30'a gelirken henüz kortejlerin a-lana girişi sürerken, arama noktasında çıkan bir arbede üzerine polisler tomaları yürüyüş kortejlerinin üzerine sürdü ve gazlı tazyikli su sıkarak, gaz bombaları ile saldırdı. Polisin saldırısı sırasında yaralananlar da oldu. Halkevlerinden 64 yaşındaki Elif Çermik'in de saldırı sırasında kalbinin durduğu ve hastanede yoğun bakıma alındığı öğrenildi. Elif Çermik, gazetemiz baskıya girdiği

sırada hala hastanede yoğun bakımda idi. Kadıköy "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" ve "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları ile cımlatılarak polis barikatları yıkıldı. Provakasyona karşı kitle toplanıp miting alanına geldi.

Alana girişler sürerken miting de başladı. Ard arda yapılan konuşmalar sık sık sloganlarla kesildi. Saatler 17.00'ye gelirken miting ezgileri devam etti. Mitingin sona erdiğinin anons edilmesinin ardından kitle topluca Altıyol'a, oradan da Söğütlüçeşme'ye yürüdü. Yürüyüş boyunca marşlar ve "Hükümet İstifa" sloganları ile eylemi sürdürdü.

Yürüyen kitle AKP Kadıköy İlçe binası önüne gelince, polis tomalar, plastik mermi ve gaz bombalarıyla kitleye yeniden saldırdı. Halk, Altıyol ve Hasanpaşa tarafına çekildi. Kitle çekiliş sırasında caddeye barikatlar kurdu, barikatlar da tomalarla dağıtıldı.

Eryaman Çöplük İstemiyor

Eryaman Halkı, 22 Aralık günü "Yüksek Hızlı Tren Garı Kompleksi" tabelasıyla yapılan inşaatın yanında eylemdeydi. Eyleme inşaat tabelasına "Hükümet İstifa - Eryaman Halkı" pankartını asarak başladılar.

Eylem boyunca, "Hükümet İstifa", "Bu Da-

ha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Eryaman'da Çöplük İstemiyoruz", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atan, halaylar çeken Eryaman halkı; bu inşaatın aslında bir "atık tesisi" olduğunu, yaşamlarının ve sağlıklarının tehdit altında olduğunu açıkladı. Buraya "Tren Garı" yapılacağı söylenerek, daha rahat ulaşımına sahip olacağını düşünen insanların kandırdıklarını, kimyasal atıklarla zehirlenme riskiyle karşı karşıya olduklarını, böyle tesislerin şehrin içine yapılmaması gerektiğini; burada sağlıklarının tehlike altında olduğunu belirttiler. Sağlıklı yaşam hakları için mücadele etmeye devam edeceklerini, kazanmasalar bile haksızlığa ses çıkarmaktan vazgeçmeyeceklerini yaptıkları basın açıklamasıyla duyurdular.

Basın açıklamasından sonra, inşaat alanını görmek için bir yürüyüş yapıldı. Burada, inşaat alanının ne kadar büyük olduğunu desteye gelenlere göstererek, buraya çok daha güzel şeyler yapılabileceğini; ancak bir Kimyasal Çöplük yaptıklarını anlattılar.

Eylem, başladığı gibi sloganlarla sona erdi.

Utanc Duvarı'nı Yıkacağız

Mardin BDP İl Örgütü'nün Nusaybin-Qamişlo arasında örülen "Utanc duvarını" protesto etmek için il ve ilçelerden gelen onbinlerce kişi Şirin Bulvarı'ndan duvarın örüldüğü Qamişlo sınırına doğru yürüyüşe geçti.

Madin Bağımsız Milletvekili Ahmet Türk, BDP Batman Milletvekili Ayla Akat Ata, BDP Mardin Milletvekili Erol Dora, Barış Anneleri İnisiyatifi, MEYA-DER, belediye

başkanları, Nusaybin ve Kızıltepe'de faaliyet yürüten kültür sanat çalışanlarının da katıldığı yürüyüşte, "Utanc duvarını TC'nin başına yıkacağız", "Gewer'in intikamını alacağız" pankartları taşındı.

Mitingde BDP Batman Milletvekili Ayla Akat Ata'nın konuşma yaptığı esnada halk utanc duvarını yıkmaya çalıştı. Sınırın karşı tarafından da kitlenin destek vermesi üzerine polis halka önce tazyikli su ardından da gaz bombaları ile hedef gözeterek saldırdı. Kitle de polis saldırısına havai fişek ve molotofkokteylleri ile karşılık verdi.

Polis ve askerler Rojavahlılara da tazyikli su ve gaz bombasıyla saldırdı.

Polis saldırısı ile başlayan çatışmalar Alaman köprüsü, Çağçağ Caddesi ve Mittani

Kültür Merkezi çevresinde yoğunlaştı. Diğer mahallelerde de çatışmalar sürdü. Yoğun çatışmalar ardından polis geri çekildi.

Polisin 14-15 yaşındaki bazı gençleri gözaltına aldığı saldırıda yaralanan 3 kişinin tedavisi Nusaybin Devlet Hastanesi'nde yapıldı. Atılan gaz bombalarından etkilenen Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökkan'ın da Nusaybin Devlet Hastanesi'ndeki tedavi altına alındı.

Utanc duvarı, Yüksekova ve Dersim'de de onbinlerin katılımıyla protesto edildi.

ANF

EDİTÖR

DEVİRİMCİ HÜKÜMET

Sermaye sınıfı ve emperyalist devletler, Haziran Halk Ayaklanmasının yıkıcı darbeyi vurduğu bu hükümetle ne Türkiye'de ne de Suriye, Mısır, Irak gibi Ortadoğu ülkelerinde bir adım bile yol alamayacakları sonucuna varmış görünüyörlar.

Bir yandan halk kitlelerinin hedef tahtasına yerleştirilmiş, diğer yandan tekeli sermaye sınıfı ve emperyalist güçlerin artık desteklemekten vazgeçtikleri bir hükümetin gidici olduğunu görmek ve söylemek artık, tek başına, çok şey ifade etmiyor.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler, Kürt halkı ve toplumsal birleşik devrimin güçleri için önemli olan bundan sonraki adım hakkında açık bir fikre sahip olmaktır. Hükümet yıkılınca yerine ne gelecek? Önemli olan bu soruya verilecek yanıtıdır.

Haziran Halk Ayaklanması ortaya çıktığında ve ayaklanan emekçi sınıflar sokakları "hükümet istifa" sloganıyla cımlattıklarında sosyal reformist partilerle oportünist hareketlerin bu konuda en ufak bir fikre sahip olmadıkları ortaya çıktı. Şaşkıncıdır. Çünkü kitleler bu sorunun yanıtını onlardan bekliyorlardı ama onların bu konuda söyleyecek tek sözleri dahi yoktu.

Hükümet sorununu ele alan sadece iki akım, iki politik güç oldu. Bunlardan birincisi, proletaryayı, işçi sınıfını, ayaklanan devrimin toplumsal ordusunun çıkarlarını temsil eden Leninist Parti idi. İkincisi ise, ayaklanmanın enerjisini, gücünü tekrar burjuva kanallara çekmek, düzeni kurtarmak isteyen, kendilerine "ulusalci" diyen burjuva muhafefet oldu.

Demirel'in sağ kolu diyebileceğimiz Hüsamettin Cindoruk'un başında olduğu bu burjuva muhafefette CHP'den MHP'ye, emekli generallerden kimi kapitalistlere kadar çok geniş bir kesim yer alıyor. Bu adamlar, yılların "toplum yönetme" deneyimlerine de dayanarak burjuva düzenin kurtarılması için kitlelerin önüne çıkarılacak bir hükümet alternatifinin hızla hazırlanması gerektiğini biliyorlardı.

Leninist Parti ise, ayaklanan emekçi sınıfların önüne devrimci bir hükümet alternatifinin konulması, hazırlanması gerektiğini dünya devrimleri tarihinden ve kendi devrimci deneyimlerimizden biliyordu. Hükümetin istifasını isteyen emekçi sınıflara nasıl bir hükümet kurulması gerektiğini proletaryanın politik güçleri derhal açıklamalıydılar.

Leninist Parti, Halk Ayaklanmasının başarısı için devrimci bir hükümet kurulması ve bu hükümetin elinde derhal uygulayacağı devrimci bir programın olması gerektiğini açıkladı. Bu düşünceleri kendilerini "devrimci" olarak gören güçlere bir öneri olarak götürdü.

Devrimci olma iddiasındaki oportünistlerin devrimci hükümet hakkında bir fikirleri yoktu ama küçük burjuvaziye özgü o kibirleri fazlasıyla vardı. Leninist Partinin önerisine kibirle ve küçümsemeye yaklaşıtlar. Kafalarının acması boşluğunu işte böyle perdeliyorlardı.

Hükümetin gırtlığına kadar rüşvet ve yolsuzluğa batmış olduğunun ortaya çıktığı ve geniş emekçi kitlelerin öfkeyle hükümetin istifasını bayraklarına yazarak sokaklara çıktıkları bugün bu sorun bir kez daha yamsal önem kazanmış olarak önümüze çıkıyor.

Leninist Parti, sokakları dolduran emekçi sınıflara, hükümetin istifasını istemenin yetmeyeceğini, daha geniş kesimleri harekete geçirebilmek için, hükümetin yıkılması durumunda yerine ne konulacağını açıklıkla ortaya koymaları gerektiğini açıkladı. Bu, Devrimci Hükümettir, Geçici Devrim Hükümetidir; Halk İktidarıdır.

Eğer ayaklanmadan sonra, halk iktidarı (devrimci hükümet) yerine bir burjuva hükümet kurulacak olursa bu, tüm mücadelemizin, ödediğimiz bedellerin sonuçlarına burjuva sınıfın el koyması anlamına gelecektir. Tıpkı Mısır'da ya da Tunus'ta emekçi sınıfların ayaklanmalarının sonuçlarına burjuva sınıfın dinci/faşist güçlerinin el koymasında olduğu gibi.

Türkiye'deki hükümet artık gün sayıyor. Emperyalistler durumu "bir imparatorluğun çöküşünü izliyorsunuz", "bir hükümdarlığın sonu" gibi ifadelerle tanımlıyorlar. Burjuva muhafefet, hükümetin yıkılışı durumuna kendi alternatifini oluşturarak ve bayrağına "milli hükümet" yazarak hazırlanıyor.

Peki ya emekçi sınıflar? Onlar bayraklarına hiçbir şey yazmadan "hükümet istifa" sloganıyla yetinebilirler mi? Yetinemezler!

İşçi sınıfı ve devrimin diğer toplumsal güçleri bayraklarına "Devrimci Hükümet- Halk İktidarı" yazarak ayaklanmaya hazırlanmalılar.

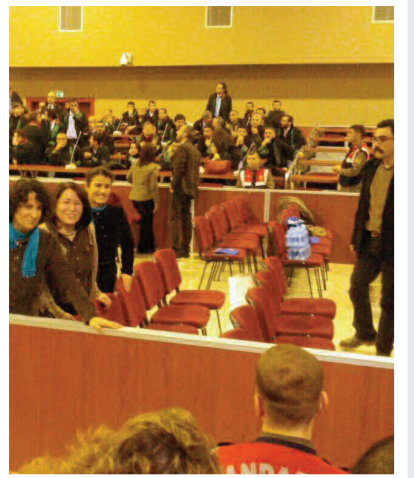
Savunma Yargılanırken

Aralarında genel başkan Selçuk Kozağaçlı ve Şube Başkanı Taylan Tanay'ın da bulunduğu 9'u tutuklu 20 avukatın yargılandığı "ÇHD Davası"nın ilk duruşması 24 Aralık günü Silivri'de yapıldı. 3 gün süren duruşma sonunda 4 avukat tahliye edildi.

Çevik kuvvet ablukasında ve 500 avukatın müdahillliğinde süren duruşmalarda tutsak avukatlar savunmanın yargılanmakta olduğunu, kendilerinin sosyalistlerin, devrimcilerin, işçilerin avukatları olduklarını, bunun ideolojik bir saldırı olduğunu söylediler.

26 Aralık günü verilen ara kararla avukatlardan Güçlü Sevimli, Şükriye Erden, Betül Kozağaçlı ve Naciye Demir'in tahliyesine, diğer avukatların ise tutukluluğunun devamına karar verildiğini açıkladı.

Bir sonraki duruşma 15-16-17 Nisan 2014'te yapılacak.

KİM KAZANACAK

Taylan Işık

Türkiye ve Kürdistan'da bir devrim süreci pratik olarak başlamıştır. Bu bir olgudur ve bu olgu sınıf savaşını, iç savaş kimin kazanacağı tartışmalarıyla boğuntuya getirilemez.

Devrim süreci, Haziran Halk Ayaklanmasıyla başladı. Ayaklanan milyonlarca emekçi, kadın, Alevi yaptıklarının bir devrim olduğunu sınıf sezgisiyle kavramışlardı ve bu gerçeği çeşitli biçimlerde ifade de ettiler. "Bu resmen devrim" gibi çok çeşitli ifadelerin ayaklanmaya katılan sıradan insanlar tarafından kullanılmış olması, emekçi sınıfların olan bitene nasıl baktığına dair açık fikir veriyor.

Sadece küçük burjuva sosyalistleri, küçük burjuva sınıf konumundan hareket eden politik akımlar pratik yaşamda olan bitenin bir devrim süreci olduğunu bir türlü kavramadı ya da kavramak istemediler. Çünkü bunun kabul edilmesi ve buna uygun davranılması burjuva sınıfla tüm köprülerin atılması anlamına gelecekti.

Onlar ise, burjuvazi ile proletarya arasında, kapitalizmin bu iki temel sınıfı arasında gezinmeye, bir oraya bir buraya meyletmeye; ne burjuva sınıfla ne proletarya ile bağlarını koparmadan yola devam etmeye çalışıyorlardı.

Devrim sürecinin başlangıcı, ayaklanmanın başladığı gün olarak değil ama bir dönem olarak ele alınmalıdır. Haziran Halk Ayaklanması, kendini hazırlayan kendinden önceki devrimci koşullar olmasaydı duru gökte çakan bir şimşek misali ortaya çıkmazdı.

Sonuçta, başlangıç dönemini tarihi Haziran Halk Ayaklanması olarak ele alabileceğimiz bir süreç başladı ve bu süreç şöyle ya da böyle sonuçlarını ortaya çıkarana kadar sürecektir.

Kapitalizmin iki temel sınıfı, işçi sınıfı ve burjuvazinin politik güçleri bu süreçten muzaffer çıkmak için sert bir iç savaş tutuşmuş bulunuyorlar. Her iki taraf tüm güçlerini, tüm hazırlıklarını bu süreçten zaferle çıkma amacıyla başlamış durumda.

Bu süreçten kimin zaferle çıkacağı sorusu, toplumun geri kalan sınıf ve güçlerini kimin kazanacağı, bu güçlerin kimin önderliğini kabul edeceklerine bağlı. Toplum nüfusunun ezici bir kesimini işçi sınıfı adına onun politik güçlerini kazanacak yoksa sermaye sınıfı bir kez daha geniş kitleleri aldatarak tarafına çekmeyi başarabilecek mi? İşte meselelerin can alıcı sorusu budur.

Burjuva sınıf adına burjuva muhalefet, geniş kitleleri yanlarına çekebilmek için kitlelere iktidarı, hükümeti kurmak için hazır olduklarını, "milli hükümet" dedikleri şeyin emekçi sınıflar için kurtuluş yolu olduğunu tüm güçleriyle propaganda etmeye başladılar bile.

Burjuva sınıf ve onun politik güçleri, emekçi sınıfların, Kürt halkının, devrimci güçlerin, Alevilerin kırk yıldır büyük bedeller ödeyerek bugüne getirdikleri devrimin meyvelerini devrimin toplumsal ve politik güçlerinin elinden çalmaya çalışıyorlar. "milli hükümet" dedikleri şey emekçi sınıfların önüne kurulmuş işte böyle bir tuzaktır. Sermaye sınıfı adına burjuva muhalefet neden "hükümet" meselesini gündemine alıp öne çıkarıyor? Çünkü küçük burjuva sosyalistlerin bir türlü anlayamadıkları can alıcı noktayı bu adamlar çok iyi anlamışlar: Her devrimin temel meselesi iktidar sorunudur ve iktidar sorununun birinci konusu da "Hükümet" meselesidir.

Burjuva muhalefet, ayaklanan kitlelerin karşısına "milli hükümet" sloganı ve hedefiyle çıkarak onları tekrar düzen içine çekmenin, sermaye sınıfının peşine takmanın programını açıklamış oluyor.

Proletaryanın sınıf çıkarlarını temel alan Leninist Parti ise, bayrağına "Devrimci Hükümet" slogan ve hedefini yazarak ayaklanan emekçi sınıfların karşısına çıkıyor.

Emekçi sınıfları, Kürt halkını, kadınları, Alevileri ve gençliği, uğruna büyük bedeller ödedikleri tam özgürlük ve gerçek demokrasi, halk demokrasisi hedefine götürecek program böylece Leninist Parti tarafından yükseltilmiş oluyor. Bu devrimin programıdır, tam kurtuluşa giden yolu açacak programdır.

Böylece, kapitalist toplumun birbirine karşı iki temel sınıfı adına hareket eden karşıt politik güçler toplumun büyük çoğunluğunu nasıl ve ne için kazanmak istediklerini açıklamış oluyorlar. Burjuva muhalefet düzeni korumak ve kurtarmak için "milli hükümet"; işçi sınıfının devrimci komünist partisi, bir devrimle düzeni yıkmak ve komünizme giden yolu ardına kadar açmak için ayaklanmacılara "Devrimci Hükümet" hedefini gösteriyor.

Peki ya arada kalan küçük burjuva politik akımlar; onlar ne yapıyor? Onlar, parlamenter ahmaklıkla malul kafalarını seçim sandıklarına sokmuş vaziyette, düzeni kurtarma ve koruma derdine düşmüş burjuva muhalefetle aynı kulvarda koşmanın dayanılmaz hafifliğini yaşıyorlar.

Kim kazanacak? Çürümüş politik akımları değil ama geniş küçük burjuva kitleleri bu iki karşıt ve uzlaşmaz sınıftan hangisi yanına çekmeyi başarırsa o kazanacak.

Yine de şu gerçeği rahatlıkla yüksek sesle söyleyebiliriz: Yaşam işçi sınıfından ve onun politik güçlerinden yana.

İsyan Ayaklanma Devrim

Tuzun koktuğu bir dönem bu. Yolsuzluğu önlemekle görevli olanlar yolsuzluğun başını çekiyor. Dosyalar ortalığa saçılmış durumda. Birbirlerinin gırtlığına sarılan taraflar boğazlarına kadar yolsuzluğa, rüşvete, şantajla buluşmuş. Bir post kavgasıdır gidiyor! Ama sanılmasın ki bu, paylaşılacak bir postun kavgasıdır. Hayır! Bu, tek sözle postu kurtarma savaşır! Halkların öfkesinden kendini sıyırmaya savaşır!

Her tür ahlaki sınırı aşmak tek ahlaki değerleri olmuş, halkın her tür değerini utanmazca ve acımasızca sömürmek en büyük maharetleri haline gelmiş bir iktidara karşı halk isyanda! Tepki çığ gibi büyüyor. Ayaklanmanın yeni dalgası bu çürümüşlüğe karşı yükseliyor. Bir toplumsal devrimin kavurucu ateşi ile temizlenmeden ileri gitmek mümkün değil artık!

Sokak bu gerçeğin farkına varmış durumda. Her geçen gün öfkesi de artıyor, eylemleri de. Bu

öfke, bu kalkışma "tepedeki" kavgayı da sertleştiriyor.

Bir hükümet krizi var. Kriz çok büyük gelişmelere gebe. Ama sokak, hükümeti alaşağı etmedikçe, krizlerde hükümetler kendiliğinden devrilmezler. Sokakta yaygınlaşan "hükümet istifa iktidar halka" sloganı halk yığınlarının kesinlikle

hükümeti devirmeye kararlı olduğunu gösteriyor.

Varsın bu kokuşmuş efendiler birbirlerinin gırtlığına sarılsın, birbirlerinin kirli çamaşlarını ortalığa saçsın. Böylece nasıl iflah olmaz bir durumda olduklarını gösterecekler tüm dünyaya. Gezi'nin açtığı yoldan büyük bir güçle ilerleyelim. Sokak birleştirir. Özgürlük isyandır. Yürüyelim!

HÜKÜMET İSTİFA HALK İKTİDARA

İstanbul Beşiktaş ve Kadıköy, Ankara'da Güvenpark ve Kuşlukpark, İzmir, Kocaeli ve pek çok ilde halk sokaklara çıktı, hükümeti protesto etti.

Kadıköy

Binlerce Kadıköylü Boğa'da buluşarak Mehmet Ayvalıtaz Meydanı'nda hayatını kaybedenleri andı. Yeniden Altıyol'a ve Rıhtım'a yürüyen kitle AKP binasına yürümek isteyince polislin tomalı, gaz bombalı ve plastik mermili saldırısı başladı. Kadıköy sokaklarına barikatlar kuruldu, uzun süre çatışma sürdü, Kadıköy halkına kapılarını açın, wifi şifrelerinizi kaldırın çağrılarını yapıyor.

Beşiktaş:

Abbasağa Forumu Kartal Heykeli'nde buluşup "Bakanlar Yetmez, Hükümet İstifa" sloganlarıyla yürüyüşlerine başladı. Alkışlar, ıslıklar, korna sesleri, düdüklük ve tencere tava sesleriyle Beşiktaş sokakları çnladı. Kartal Heykeli'nde eylem sona erdi.

Atakent İktidelli Forumu "Sıradaki istifaları sokaklarda bekliyoruz" sloganlarıyla yürüyüş yaptı. İktidelli halkı 26 Aralık günü için de İktidelli Cemevi'nde 20.00'de buluşarak yeniden eylem yapacaklarını duyurdu.

İktidelli:

Gazi'de Sokağa Eyleme

26 Aralık akşamı saat 20.00'de Gazi Mahallesi'nde "Asgari Ücrete, Sömürüye, Hırsızlığa Son Sokağa Eyleme" diyerek yapılan yürüyüş Eski Karakol'dan Cemevine kadar sürdü. Bir çok çevrenin katılımıyla gerçekleşen

yürüyüşte "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Halkımız Saflara Hesap Sormaya", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" "Hükümet İstifa İktidar Halka" sloganları sık sık atıldı.

Yasaklı Meydana Yürüyüşü!

İzmir'de çağrı Gündoğdu'ya olmasına rağmen, kitle "Hükümet İstifa İktidar Halka" sloganlarıyla Belediyeye yürüdü. Konak'a ulaşan kitle hükümet konağı girişini işgal etti. Eyleme katılan siyasi grupların konuşmalarının ardından bir süre arbede yaşandı. Şeklinde yazmışsınız bu haber önemli diye düşünüyoruz.

İzmir'de Alsancak Sevinç pastanesi önünde toplanıldı; ancak Mücadele Birliği olarak Gündoğduya değil yasaklı alan olan Konak Meydanına yürünmesini önerdik. Bu öneriyi kabul eden ESP ve SDP ile yolu kapatarak sık sık "Hükümet İstifa İktidar Halka" sloganları atılarak Konak Meydanı Valilik önüne gelindi. Valilik merdivenlerine çıkan kitle kapıya gelince içeriden güvenlik görevlileri çıktı. Arbede yaşandı. Daha sonra ise içeride bulunan sivil polisler müdahale etmeye çalıştı ancak başarılı olmadı. Mücadele Birliği ve ESP adına yapılan konuşmaların ardından kitle dağıldı. Yürüyüş sırasında ve valilik önünde sık sık "Hükümet İstifa İktidar Halka" sloganları yankılandı. Yapılan açıklamalarda devrimin güncelliği ve halk iktidarına değinildi. Valilik önünde hiçbir güvenlik önlemi bulunmaması ise dikkat çekiciydi.

"Zafer Sokakta Sandıkta Arama!"

Beşiktaş'ta Abbasağa Forumu'nun çağrısıyla yüzlerce kişi 26 Aralık akşamı Beşiktaş Kartal Meydanı'nda toplanarak yürüyüş yaptı. Hükümetin son operasyonla ortaya çıkan yolsuzluk, rüşvet ve talanını, emekçilere yönelik saldırılarını protesto etti. Beşiktaş cadelerinde yürüyüş yapan halk "Her Yer Rüşvet Her Yer Yolsuzluk", "Hükümet İstifa İktidar Halka", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "3 Bakan Yetmez Hükümet İstifa", "Bu Pislği Devrim Temizler" sloganları attı. Yürüyüş sırasında katılımlarla kortej kalabalıklaşırken, kapılara pencerelere çıkan semt sakinleri de tencere tava çalarak, ıslık ve alkışlarla yürüyüşe destek verdi. Kimi yerde sloganlara katıldı.

Yürüyüş sırasında konuşmalarla hükümetin yolsuzluk, rüşvet, talan, emekçilerin haklarını gaspetmeye yönelik politikaları, savaş politikaları, katliamları ve Gezi eylemleri sürecinde uyguladığı şiddet de protesto edildi.

"Hepiniz Defolun"

Ayağa Kalk Mersin İniyatifi adlı grup, yolsuzluk ve rüşvet iddialarından sonra AKP hükümetinin istifası için basın açıklaması düzenledi. Mersin Forum Aşveriş Merkezi önünde 26 Aralık akşamı 18.00'de toplanan kitle, "Bu Ülkeyi Hırsızlar, Yolsuzlar, Çeteler Yönetemez. Hepiniz Defolun" yazılı pankart açtılar. Yolsuzluk ve rüşvet iddiasıyla gündeme düşen Halkbank önüne yürüyüşe geçmek isteyen grubun önü, Mersin Forum çıkışında çevik kuvvet ve TOMA barikatıyla durduruldu.

27 Aralık günü yeniden aynı yerde toplanan halk, Halk Bankası'na yürüyüşe geçerek, banka girişine ayakkabı kutusuna konulmuş yumurta bıraktılar.

Yürüyen halkın önü 1. Cadde üzerinde çevik kuvvet ekipleri tarafından kesildi. Herhangi bir müdahaleye karşı önlem alan esnaf, dükkanlarını kapata-

rak, kitleye yer açtı. Polis ekipleri ile kısa süren tartışma sonrası polis kordonu eşliğinde yürüyüşe geçen eylemciler, Halkbankası'na ulaştılar. Daha sonra banka önünde Ayağa Kalk Mersin İniyatifi'ni temsilen açıklamada bulunan Zeliha Aydoğan, yolsuzluklara ve Ak Parti yönetiminin bozulma iç yapısına dikkat çekti.

Gazi Mustafa Kemal Bulvarı üzerinde ki Halkbank Pozcu Şubesi camlarına yumurta atan eylemciler, daha sonra banka camlarına yazılama yaparak eylemi sonlandırdılar.

Mücadele Birliği-Mersin

İzmir'de "Hükümet İstifa İktidar Halka!"

İzmir'de binler 26 Ocak günü Alsancak Sevinç Pastanesi önünde toplanıp Basmane meydanına yürüdü. KESK, DİSK ve TMMOB'un çağrısıyla toplanan eylemde "Hükümet İstifa İktidar halka" sloganları yankılandı. Eylem Basmane meydanında son buldu.

İzmir: Doğru Yolda

İzmir'de 26, 27 ve 28 Aralık günleri, süreç hakkında yeni değerlendirmeler yapmamızı gerektirdi. Bunları kısaca sıralayalım;

26 Aralık'ta Gezi'den bugüne yasaklı alan olarak bilinen ve çatışmaların merkezinde yer alan Basmane Meydanı DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla örgütlenen yürüyüşle açılmış oldu. AKP Konak ilçe binasının bulunduğu bu nokta özellikle Gezi sırasında her iki tarafın da birbirine meydan okuduğu alandı. Sendikaların alelacele eylemi bitirip arkalarında devrimci gençleri bırakarak kaçmasıyla bu alan hakkındaki korkuların sadece burjuvaziye değil, uzlaşmacı reformist sendikacılara da ait olduğunu gördük.

27 Aralık günü İzmir için tarihsel bir gündü. Taksim çağrısına eş zamanlı olarak yine Alsancak'ta buluşan devrimci çevrelerin ağırlıkta olduğu grup Konak meydanına doğru trafiği keserek yürüyüşe geçti. Yaklaşık iki kilometrelik ana yoldan yürüyerek Konak Meydanına çıkan grup tek bir engelle dahi karşılaşmadı. Ağırıklı olarak

"Hükümet İstifa İktidar Halka" sloganı atan yaklaşık yüz kişilik grup Valiliğin önüne geldiğinde Valilik binasının önünün bomboş olduğu görüldü. Bayraklar merdivenlerden tırmandı. Öyle ki kapının açılıp içeri girilmesi işten bile değildi. bir sivil polis devre dışı bırakıldı.

28 Aralık İzmir'de devrim güçlerinin çitası artık yükselmisti. İktidarın iktidarsızlığı ve devrimin moral üstünlüğü yine Alsancak'ta toplanan kesimlere bu kez daha hazırlıklı ve Roboski'yi de kuşanan Kürt gençleriyle birlikte Basmane Meydanı'na yürüme cüretini verdi. Lozan kapısında başlayan çatışmalar yoğun saldırıya rağmen yaklaşık 2 saat sürdü.

İzmir, önümüzdeki günlerde yeni eylemlere gebe. Gezi'nin birinci büyük dalgasında olduğu gibi mücadele daha geniş kesimlerce, işçi ve emekçilerce de sahplendiğinde hedef Gündoğdu (Panayır) Meydanı değil Konak Meydanı olacaktır. Tıpkı Taksim gibi: Buz kırıldı yol açıldı!

İzmir Mücadele Birliği Platformu

UNUTURSAK KALBİMİZ KURUSUN!

"O gece Genelkurmay'a bir istihbarat gidiyor. Diyorlar ki; 'Burada sınır bölgesinde bir konvoy var. Arasında da Bahoz Erdal var. Fakat siviller de olabilir' diyorlar. Bu gizli bilgiyi, burada Şırnak ve Uludere'dekilerle de paylaşmıyorlar. Ama başbakanı telefonla bilgilendiriyorlar. 'Riskli bir operasyondur' diyorlar. 'Bahoz Erdal'ı vuracağız. Ama siviller de olabilir.' Başbakan, 'Vurun' diyor. Daha sonra anlıyorlar ki, tamamı Roboskili köylüler. Ve o gün bugündür ki, bu dosyayı kapatmaya çalışıyorlar."

Bu sözlerle anlatılıyor katliamın gerçekleşme anı. Ve sonrası hepimizin tanıklık ettiği gelişmeler... Bombalama sesini duyan köylülerin sınıra koşuşu, anaların çocuklarının bedenlerini araması, parça parça bedenlerin katırlarla taşınması ve 34 canın yan yana dizilmesi... İnsanlığın 34 defa ölüşü...

Şırnak'ın (Şirnex) Qilaban (Uludere) ilçesine bağlı Ortasu (Roboski) köyü sınır karakolu yakınlığında 28 Aralık 2011 günü TSK'ne bağlı savaş uçaklarıyla bombalanarak öldürülen 34 insan için 2. yılında binlerce insan Roboski'ye aktı. BDP, HDP ve DTK eşbaşkanlarının hazır bulunduğu anma, 34 kişinin defnedildiği mezarlıkta başladı.

Burada anmanın ardından binlerce insan "Roboski Faşizme Mezar Olacak", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Katil Erdoğan" sloganlarıyla yürüdü.

Öfkeli sloganlarla yürüyen Kürt halkı köy meydanına geldiğinde parti yöneticileri konuşmalar yaptı. Türkiye Cumhuriyeti devletinin Roboski'de parçalandığını dile getirildiği konuşmalarda "Orada parçalanan bizim çocuklarımızın bedeni değil, faşizan devletin zihniyetidir. Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürdistan'daki işgalci, faşizan tutumu işte şu Roboski dağlarında paramparça olmuştur" denildi.

Roboskili aileler, katliamın yaşandığı saat olan 21.17'de katledilenlerin mezarlarının başına gitti; yüksek tepelerde ateşler yakıldı. Bu sırada geldiği haber. Roboskili analardan 42 yaşındaki Miran Encü, kalp krizi geçirecek hayatını kaybetti.

Roboski katliamını anmak için Van, Muş, Iğdır, Siirt, Mardin, Kızıltepe, Ma-

zıdağı, Amed, Urfa, Siverek, Viranşehir, Hilvan, Maraş, Bingöl, Dersim, İstanbul, İzmir, Ankara, Konya, Niğde, Antalya, Aydın, Nazilli, Mersin, Adana, Hatay, Ağrı, Patnos ve Burdur'da Kürt halkı binlerle meydanlara çıktı. BDP ve HDP'nin yanısıra çok sayıda siyasi yapının ve sendikaların katıldığı eylemlerde öfke haykırıldı ve devletin katliamı örtbas etmek için çabaları protesto edildi.

Umut Çakar

BOYKOTLA DEVRİME

Devrimci proletaryanın belediyeçilik seçimleri üzerine tavrını açıklamaya koyduğumuz sırada Gever'den haber geldi. Sermayenin faşist güçleriyle gün boyu süren çatışmalarda Kürt halkı iki yiğit insanı yitirmişti. Devrim sürecinin özel bir anında nasıl bir taktik izleneceğine dair saptamasını bizzat yaşamın sunduğu olaylar ve olgular üzerine kuran devrimci proleter sınıf partisi için malzemesi bol bir dönemden geçtiğimize kuşku yok.

Güç Olmadan Yönetilemez

Devrim fırtınasının ortasında tekeli sermayenin adeta bir can simidi gibi sarıldığı seçim sandıkları, uzlaşmacı görüşleri bizzat ayaklanmacılar tarafından aşılacak küçük burjuva çevrelerin de imdadına yetişmiş görünüyor. Bu uzlaşmacılara sorsanız, seçimler halkların gücünü, birlikteliğini pekiştirmek için bulunmaz fırsat.

Oysa aynı halklar, güç birlikteliğini, Haziran-Eylül döneminde öylesi sarsıcı biçimde gösterdi ki, tekeli sermayeyi seçim sandıkları gölgesinde kazanılan pek çok başarıdan çok daha fazla ürküttü. Bu iddiamıza kanıt mı isteniyor? 2009 yerel seçimleri sonrasında olanlara bakmak yeter.

Hatırlanacaktır: 2009 seçimlerinde Kürdistan'da ulusal hareket büyük kentler de dahil, 100 kadar merkezde seçimleri kazanmıştı. Peki, baskı ve yasaklamalar, akıl almaz hilelere rağmen, Kürdistan'da oyların çoğunun ulusal harekete gitmesi, tekeli sermayeye nasıl bir etki yarattı? O zaman faşistliği su götürmez pek çok gazeteci, ulusal devrimci bir hareketi düzen içinde daha yaygın konumlandırırsa bu başarıları memnuniyet duyduklarını ifade etmekten çekinmediler. Çünkü onlar, küçük burjuva uzlaşmacılar gibi hayaller beslemiyorlar; yüzyıllık burjuva yönetimin kazandırdığı deneyimle, bir seçimde hele hele belediyeçilik seçimlerinde, yüze yakın koltuk kazanmanın hiçbir şekilde "güç" elde etmek anlamına gelmediğini biliyorlar.

Tekeli sermayenin bildiğini, zaman, Kürt halkına da öğretecekti. 2009 yerel seçimlerinin daha mazbataları yazılmadan, yüzlerce belediye başkanı, il meclis üyeleri, kelepçelenip sıraya sokularak zindanlara dolduruldu. Öyle ki, bazı ilçelerde, tutulanan belediye meclis üyelerinin yerine atanan yedek üyeler bile aynı akıbete uğramaktan kurtulamadılar.

Bu örnek emekçi halkların herhangi bir seçimde burjuva partileri geride bırakacak bir oy oranına erişse dahi, tekeli faşist iktidar karşısında bir "güç" haline gelinemeyeceğinin açık, kesin, çürütülemez bir kanıtını sunmaktadır. Halklar, bizzat tekeli sermaye iktidarını devirmeden, bu güce erişemezler.

Ve şimdi hem Kürt halkına, hem de bir ayaklanmanın içinde nice devrimci umutlar yeşerten diğer emekçi yığımlara, tarihi önemdeki bu dersi unutmaları ve aynı yanlışın peşine düşmeleri için çağrı yapıyor. Ertuğrul Kürkçü, "Kentlerimizi yerinden yönetmek için yola çıkıyoruz" diyor. Peki, o zaman yönetmeye, önce lütfen 2009'da aynı iddiayla seçilenleri zindandan çıkarmakla başlayıverin. Belediye seçimlerini kazandığını gösterir mazbatayı adayının diyelim Bakırköy zindanının kapısını bekleyen sıradan bir gardiyana uzatsın hele bir! Bu küçük memuru bile karşısında ayağa kalkmaya zorlayamazsınız o mazbatayla. Kürt halkı bunu öğrendi. Üstelik acı deneyimlerle, bir kere daha tekrarlanmaması için halkın öncülerinin binlerce kez titizlik göstermesi gerekecek denli acı sonuçlarla.

Yeniden Mayalanan Ayaklanma

Devrimin özel bir anının hedef ve sloganları belirlenirken, bir Leninist, geçmişin deneyimleriyle yetinemez. Hatta parlamentarizme dair genel yanılgıları hatırlatmak da yetmez. Burada önemli olan, devrimin yükselişte olup olmadığı, zafere ulaşmak için geniş kitlelerin hangi pratik eğitimden geçtiğinin saptanmasıdır.

Haziran-Eylül ayaklanması, hiç kuşku yok, bu topraklarda görülen en geniş kapsamlı, en şiddetli ve aynı düzeyde sarsıcı bir deneyimdir. Daha dün kadar sıradan bir hayat yaşayan milyonlar. "Bu Daha Başlangıç" diyerek sonuç alınca kadar bir dizi ayaklanmanın ısrarcı takipçileri olacaklarını dile getirdiler. Ve herhangi bir seçim başarısında duyulması olanaksız bir başka cümle daha döküldü ağızlarından: "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." Tek başına bu söz, ayaklanmanın sarsıcı, devrimci, dönüştürücü etkisine kanıt sayılmalı.

Haziran-Eylül'ün sarsıcı günlerinden ders çıkartan işçi sınıfı, gericiilikte sınır tanımayan sendikaların örgütlü olduğu fabrikalarda dahi, işgallere giriştiler. Feniş, Yağatan, İsdemir, Zonguldak madencileri ardı ardına ve çoğunda aniden ortaya çıkan bir patlamayla sokaklara döküldüler, polisle çatıştılar. Büyük fabrika ve işyerlerine ek olarak irili ufaklı onlarca işçi eylemi, art arda ve üst üste sıralandı. Eylemlerin sıklığı, yoğunluğu adeta üst üste yığılışı, tıpkı Haziran öncesi kitle eylemlerinin izlediği seyre benziyor. Ve bu kez bizzat işçi sınıfı hareketinde büyük bir sıçramanın yaşanması için bütün koşullar olgun.

Bu süreçte Kürt halkı kendini bütünüyle müzakereye bağlayan önderlerine rağmen, sokakları hiç terk etmedi. Yerel seçim "heyecanı" da Kürt halkını ciddi çatışmalara girmekten alıkoyamıyor. Sahip olduğu devrimci dersleri büyük acılar sonucu öğrenen bu halkı, gerçek gücün alanları zaptetmek, faşist güçleri buralardan temizlemek olduğunu pekâlâ biliyor. Son haftalarda Kürdistan'ın pek çok meydanında silah sesleri hiç eksik olmuyor. Ayaklanmanın ikinci evresi, kesinlikle işçi sınıfı ve Kürt halkının damgasını taşıyacaktır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç bellidir. Başlayan devrimi, ancak ayaklanmayı sürdürerek, daha kapsamlı, örgütlü ve sonuç alıcı bir eylem haline getirerek ileri taşıyabiliriz. Seçim çağrıları, kitlelerin büyüyen öfkelerini yatıştırmaktan, onları "yerinden yönetim" hayalleriyle avutmaktan başka bir işe yaramaz.

Bu yüzden seçimlerde devrimci sınıf taktiği açık ve kesin biçimde aktif boykot olmalıdır. Aktif, çünkü geline aşamada olaylar kitleleri Haziran-Eylül'ün ötesine geçmeye zorluyor. Boykot aynı zamanda bir ayaklanmaya hazırlanmanın, kitleleri bu yönünde motive etmenin, son derece uygun ve etkin bir aracı haline gelmiştir.

Devrimci yığınların, boykotu devrimci mücadele biçimleri ve örgütleriyle sonuca götürme olanakları her zamankinden fazladır. Forumlar, mahalle meclisleri, aktif boykotun ve ayaklanmanın tartışıldığı, örgütlendiği mekanizmalar olabilirler ve ancak yeni bir ayaklanmayı önlerine koyarlarsa, bu forumlar canlılıklarını koruyabilirler.

#Son Dakika - Merkez Bankası, yolsuzluğun çapının hesaplanmasında Euro'nun 3 olarak alınabileceğini bildirdi...

(Zaytung)

Roboski Katliamının 2. yıl dönümünde yüzlerce üniversite öğrencisi İstanbul Beyazıt Meydanı'nda yürüyüş yaparak katliamı protesto etti. Katliamın faillerinin cezalandırılmasını isteyen öğrenciler Roboski'yi unutmayacaklarını belirttiler. Beyazıt Meydanı'ndan ODTÜ'ye de selam gönderildi.

Üniversite öğrencileri Roboski Katliamı'nın ikinci yılında Aksaray Ordu Caddesi'nden Beyazıt'taki İstanbul Üniversitesi önüne yürüyüş yaparak katliamı protesto etti.

Aksaray'da Ordu Caddesi'nde bir

Beyazıt

araya gelen yüzlerce öğrenci "Roboski'nin Hesabını Soracağız", "Unutursak Kalbimiz Kurusun" pankartları açarak ve katliamı protesto eden dövizler taşıyarak yürüdü. Yürüyüş boyunca "Roboski'yi Unutma Unutturma", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları atıldı. Ro-

#Son Dakika - Başbakan Erdoğan, yeni milli mücadelenin start'ını Sakarya'da verdi: "Şimdi plan şu: Önce el birliğiyle benim oğlanı bi kurtarıyoruz..."

Zaytung

Öğrenciler Roboski İçin Yürüdü...

2 yıl önce savaş uçaklarıyla katledilen 34 Kürt genci için birçok üniversitede devrimci demokrat yurtsever öğrenciler anma eylemleri düzenlediler.

boski katliamında yaşamını yitirenlerin isimleri söylenerek "Burada" sloganıyla anıldı.

Beyazıt Meydanı'na ulaşan grup burada da bir müddet slogan attıktan sonra, katliamda ölenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından basın açıklamasını Türkçe olarak Dilan Taşkın, Kürtçe olarak Deniz Sürgül okudu.

Kürt halkının topraklarının yapay sınırlarla parçalanıp sömürüldükleri yetmezmiş gibi bu sınırlara rağmen ailele-

riyle, akrabalarıyla ticaret yapan bu insanların bombalarla parça parça edildiği belirtildi.

"Biz Roboski de katledilen yurttaşlarımız için para istemiyoruz, onların aileleri, yakınları para istemiyor. Bizler katillerin hesap vermesini istiyoruz. Biz üniversite öğrencileri olarak birinci yıl dönümünde burada Roboski'yi

unutmadığımızı ve asla unutmayacağımızı göstermek için toplandık" denildi.

Isparta

Eylemde ODTÜ öğrencileri de unutulmadı ODTÜ'ye selam gönderilerek "ODTÜ'ye Selam Direniş Devam" sloganı atıldı. Öğrencilerin yürüyüş sırasında güvenlik görevlileri kapıyı kapatınca öğrenciler içeri giremedi. ODTÜ'yü selamlayan öğrenciler. Rektör Yunus Söylet'i istifaya çağırdılar. Bir süre oturma eylemi yap-

İzmir

ılarak buradaki eylem sloganlarla sona erdirildi.

Mustafa Kemal Üniversitesi'nde de gerçekleşen anma eylemine yüzlerce öğrenci katıldı. Ziraat Fakültesi önünde toplanıp amfi tiyatroya yürüyen öğrenciler, zaman geçtikçe kalabalıklaştılar. Daha sonra ADÖ-DER'li bir öğrenci basın açıklaması okudu ve basın açıklamasında; "...Anneler evlatlarının ölümünün sorumlularını istiyor. Devlet zihniyeti katliamın üzerini örtmeye çalışıyor. Katliamla ilgili olarak bugüne kadar hiçbir kamu görevlisi sorgulanmazken, anneler sorgudan geçirildiler, hakkında sudan gerçeklerle davalar açıldı... İki yıldır katliam sorumlularının açığa çıkmasını istiyoruz..." denildi.

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesinde öğrenciler yürüyüşün ardından bir tiyatro gösterisiyle katliamı protesto ettiler.

Isparta'da ise öğrenciler Roboski'de insanlığın katledildiğini dile getirdiler...

Roboski katliamı anılırken, katliamın acısına artık daha fazla dayanamayan 45 yaşındaki Miran Encü hayatını kaybetti.

Mersin İşgalinden...

19 Aralık Perşembe günü Mersin Üniversitesi öğrencileri Rektörlük tarafından talepleri kabul edilmediği için Rektörlük binasını işgal ettiler.

Bir gün öncesinde Rektör yardımcısından randevu alan öğrenciler, randevu öncesinde Fen- Edebiyat Fakültesi önünden Cumhuriyet Meydanı'na yürüdüler. Sonrasında ise öğrencilerin oluşturduğu heyet Rektör Süha Aydın ile görüşmek için rektörlüğe geçti. Yaklaşık bir saat süren bekleyişin ardından heyet öfkeli bir şekilde dışarı çıktı. Rektörün tartışmayı beklenildiği gibi düzeysiz bir şekilde yürüttüğünü; bir öğrenciyi "çapın yetmez" dediğini söylediler. Arkadaşlarının ölümünden dolayı öfke duyan öğrenciler ciddiye alınmadıklarını görünce kararlı olduklarını göstermek için rektörlük binasına girmeye karar verdiler.

Kapılar kırıldı, "Rektör İstifa" sloganları ile içeri girildi. Kazanın ardından ambulansın 35 dakikada geldiği ülkede polis 5 dakika içerisinde Rektörlük binasını abluka altına aldı.

Rektör yardımcısı Özdemir ve sivil polis amiri öğrenciler arasında

ilginç diyaloglara da tanık olundu. "Pazartesiye kadar yolu yapmazsam şerefsizim" diyen Özdemir'e öğrenciler "zaten öylesin" diye cevap verdi. "Ben sadece Rektörün değil hepinizin polisiyim, sizin güvenliğinizi için buradayım" diyen polis "siz ancak çanak yalarsınız bizim polisimiz olamazsınız" cevabını aldı.

Rektör Yardımcısı Yüksel Özdemir Rektör adına konuştuğunu yineleyerek basın önünde ve dışarıda destek veren öğrenciler önünde bütün talepleri kabul ettiğini dair yazılı bir belge sundu.

Taleplerin kabul edilmesinin ardından Rektörlük binasından "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları yükselmeye başladı. Öğrenciler Çavbella Marşı eşliğinde binayı boşalttılar.

Cumhuriyet Meydanında Feride Özayağ ve Bahar Salim nezdinde üniversitelerde katledilen tüm öğrenci arkadaşları adına saygı duruşunda bulundular. Ve sloganlar eşliğinde eylemi sonlandırdılar.

Mersin/ DÖB

Öğrencilerin Talepleri

-Okula polis girmeyecek! Bu bir ihbardır!

-Kantin fiyatları geri çekilecek. Yemekhane özelleştirilmesi geri çekilecek. Okul içi ulaşım ücretsiz olacak.

-Yurt öğrencilerinin yol problemi bir hafta içinde çözülecek, Feride ve Bahar'ın ailelerinden resmi sitede bir özür yayınlanacak ve bir ihmalkarlık söz konusu olduğu açıklanacak.

-İkinci öğretim yol ve yemek sorunu çözülecek.

-Bu eylemlerden kaynaklı hiçbir öğrenciyi soruşturma açılmayacak ve daha önceki yurt eylemlerinden açılan soruşturmalar geri çekilecek.

Abdülrezzak Ekonomi - Politik Öğreniyor

Dersimiz Pratik

Tüm ekip "çağrıya" uymuş, Taksim'in yolunu tutmuştu. Abdülrezzak dalmış gitmişti. Şimdi çok gerilerde kalmış gibi hissettiği o günlerin üzerinden hepi topu 6 ay geçmişti. Haziran sıcağından kabanlar giydikleri kış günlerine dönmüştü mevsim. Ama köprünün altından ne çok sular akmıştı bu kısacık zaman diliminde!

Atölyedeki tartışmalar geldi aklına. Son rüşvet yolsuzluk skandalı görece siyasete uzak, hatta bir parça da hükümet yanlısı arkadaşlarını bile sarsmıştı. Dudak uçuklatan paralarla sözkonusu olan. Sadece o meşhur ayakkabı kutusundaki paranın bile atölyedeki tüm işçilerin yaklaşık 30 yıllık ücretleri kadar ettiğini hesapladıklarında öfkeli ve şaşkın bir sessizlik olmuştu. Sessizliği bozan Abdül idi: "Arkadaş, adamlar zaten anamızı ağlatıp bir güzel sömürüyorlar bizi... Tüm zenginlikleri bizim sefaletimiz sayesinde. Bir de utanmadan böyle çalıp çırpıyorlar mı..."

"Üj-bej Naci" girdi söze. Göçmendi. "A bu fırıldaklar akkımızı yer dururlar be ya. Tüyü bitmemiş yemindir o paralar. Demiycek miyiz üj-bej laf! Brakalım etsinler mi azımıza..."

Rasim Dayı o heybetli gövdesini arkaya yasladı. Her haliyle romanlardan çıkıp gelmiş bir görünümü vardı. Kirli sakalını kaşdı bir süre. Davudî sesiyle "Bırakmıycaz tabii.. öyle de... n'apmalı, asıl sorun bu."

Furkan cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı. Katını düzgünce açarak masaya koydu eliyle düzeltti. Bir bildiriydi. "Sabah üst geçitte dağıtıyorlardı. Şöyle bir gözetip, cebime koymuştum." Yüksek sesle okumaya başladı. "Bugün bir yol ayrımındayız! Gırtlığına kadar yolsuzluğa, rüşvete bulaşmış bu iktidarın, artık kitleler nezdinde bir inandırıcılığı ya da kabul edilebilirliği yok!" Yer yer onaylama sesleri ve kafa sallamalar oluyordu. Elle tutulur bir gerilim yüklüydü ortamda. Ha deyip ayağa kalkacak gibiydi herkes. "Varsın bu kokuşmuş efendiler birbirlerinin gırtlığına sarılsın, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortalığa saçsın. Böylece nasıl iflah olmaz bir durumda olduklarını gösterecekler tüm dünyaya. Biz gerçek özgürlük için Gezi'nin açtığı yoldan büyük bir güçle ilerleyelim. Sokak birleştirir. Özgürlük isyandır. Yürüyelim! 27 Aralık Cuma günü saat 19.00'da Taksim'de olacağız. Herkesi davet ediyoruz."

Masada tam bir sessizlik vardı. Birbirlerine bakıyorlardı. Abdülrezzak saatine baktı. On dakikalığı kalmıştı mola bitimine. "Akşam çalışma da var ama..."

Bir nevi soruydu oradakilere. Çalışmaya gitmek mi, Taksim'e gitmek mi...

"Sahi konu neydi ya..." Hakan'dı konuşan. Biraz da sessizlikten kurtulmak için sormuştu. "Emek sermaye karşıtlığı" dedi Abdül. Kendi kendine güldü. "Bizimki de iş hani! Bundan daha büyük karşıtlık mı olur, kardeşler! Biz geberiyoruz çalışmaktan. Üretiyoruz. Vergilerle dolduruyoruz kasaları. Adamlar cukka ediyor. Alın size karşıtlık! Gerçi Aydın abi bunu duysa iyice benzetirdi beni! Yerin dibine sokar çıkarırdı. O alengirli şeyler söyler, 'yok öyle değil, böyle' derdi." Masada bir kahkaha koptu. Herkes gevşemişti. Abdül bıraktığı yerden aldı sözü. "Düşünecek bir şey yok. Para bizim paramız. Emek bizim emeğimiz. Çalan soysuzlar da bizim düşmanımız. Biz ses çıkarmazsak, bizim adıma başkası konuşacak değil ya! Aha da işyeri temsilcisi olarak söylüyorum işte! Hazırlanın, akşama Taksim'deyiz!"

Yapmacıktan bir alkış tufanı ve bravo sesleri yükseldi yemekhanede. Sanki üzerlerinden büyük bir yük kalkmışçasına yekindiler. Rasim Dayı elini kaldırıp susturdu hepsini. "İyi, güzel de... böyle cıscıbil mi gidecez Taksim'e? Elimizde bir pankart da mı olmasın? Ayıp değil mi eşek kadar adamlar elini kolunu sallayarak gitsin Taksim'e!" Doğru, sesleri yükseldi. Pankart hazırlamak kolaydı da... ne yazacaklardı slogan olarak. Furkan hınzırca gülmüseddi. Diğerleri merakla bakmaya başladılar. Cebinden biraz önceki bildiriye çıkardı. "Sokak Birleştirir. Yürüyelim!" Rasim Dayı yüksek sesle "işte budur!" dedi. Hepsini onayladı. Hemen bezi ayarladılar. Kenarlarını dikip güzelce ütilediler. Bu arada Abdülrezzak Aydın'ı arayıp çalışmayı iptal ettiklerini bildirdi.

Tüm bunlar gözlerinin önüne geldiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi Abdül'ün. Saate baktı. 25 dakikalığı kalmıştı. "Bugünkü dersimiz pratik" diye söyledi içinden. Tarla başı'na gelmişlerdi bu arada. İndiler. Doğrudan İstiklal'e çıktılar. Olaylar başlamıştı bile. Slogan atıp pankart açan birileri vardı ilerde. Hemen oraya koşurdular. Bu arada Hakan ve Furkan pankartı açmışlardı. Sloganlara katıldılar. Birden Aydın çıktı karşılarına. Gülüyordu. Pankartı işaret etti başıyla. "Güzel... Ama sloganınız fazla genel kalmış. Yürüyelim de, ne-reye!" Bir kahkaha attı sonra. Hadi bakalım, hep birlikte yürüyelim!

#Ülkede milli gelir çok yükseldi, kişi başına 2 Tona düşüyor

Ankara Gençlik Buluşması!..

Devrimci Öğrenci Birliği, Ankara'da 21 Aralık günü bir Gençlik Buluşması gerçekleştirdi. Büro Emekçileri Sendikası (BES) 1 No'lu Şube'de yapılan buluşmada "Gezi Öncesi ve Sonrasıyla Öğrenciler" ve "2. Perdeye Hazırlanmak" başlıklı iki konu tartışıldı.

Etkinlik yapılan açılış konuşmasıyla ve ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasında; etkinliğin yapılma amacının hem Gezi'yi hatırlamak, hem de seçim tartışmaları vb. ile unutturulmaya çalışılanın, bizler için çözümün sokakta olduğu gerçeğini dile getirmek olduğuna değinildi.

İlk sunumu yapan DÖB'lü bir lise öğrencisi Gezi öncesinde gençliğe deşindi. Öncelikle kapitalist toplumda burjuvazinin gençliği çıkarlarına göre şekillendirilmek istediği, sadece ucuz iş gücü olarak gördüğü; ancak, gençliğin bu şekilde sığmadığı anlatıldı. Özellikle 68 kuşağından ve Gezi Ayaklanması'ndan verilen örneklerle, gençliğin her zaman mücadelede dinamikliği, enerjisi ve fedakarca nasıl mücadele ettiği; gençliğin toplumsal mücadelede bu gücünün ve bu gücün getirdiği sorumlulukların farkında olması gerektiği belirtildi.

Gençlik mücadelesinin önünün 80 faşist darbesiyle kesilmeye çalışıldığı, 90 kuşağının bu yüzden "apolitik" olarak değerlendirildiğini; fakat Gezi'de gençliğin zincirlerini kırdığı belirtildi; "Barikatların en önünde hep gençlik vardı; Gezi'nin enerjik gücüydü" denildi.

Gezi'den sonra öğrenciler üzerinde (öğrenci evleri, liselerde devamsızlık hakkının azaltılması, karma eğitim gibi) artan baskıların sebebinin, Gezi'de tam anlamıyla zaferin kazanılamaması olduğu açıklandıktan sonra; "Dünyayı saracak kadar güçlüyüz, daha büyük başarıları imza atabiliriz. Dizlerimizin üzerinde ayağa kalktık. Denizlerden, Et-

hemlerden, Medenilerden geldik, gücümüzün farkında olalım, ne istiyorsak yapabiliriz" denildi. Sunum katılımcıların katkılarıyla devam etti.

İkinci sunumda söz alan DÖB'lü bir üniversite öğrencisi ise konuşmasında, "Eğer Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam sloganı, sadece içimizi rahatlatmaktan daha fazla anlam kazanacaksa, bunun yolu Gezi'nin eksik ve iyi yönlerini ortaya koymalı; iyi yönlerimizi daha fazla yapmalı, eksik yanlarımızı ortaya çıkarmalıyız. Sunumumuzun başlığı bu yüzden 2. Perdeye Hazırlanmak" dedi. Gençliğin üzerine bu konuda çok önemli sorumluluklar düştüğü, herkesin gözünün gençlerde olduğu; bu yüzden gençlerin ortaya çıkardıkları iyi şeylerin her tarafa yayılma gücüne sahip olduğu söylendi.

Gezi'nin en önemli eksikliğinin, net bir hedefi olmaması, yani "Ne istemediğimizi bildiğimiz, ama ne istediğimizi ve buna nasıl ulaşacağımızı bilmediğimiz" olduğu, buna "Ankara'da polis karşımıza çıktığında polisle çatıştığımız, ancak Kızılay Meydanı'nda polisi göremeyince ne yapacağımızı bilemeyip, bekleyip dağılmamız" örnek gösterildi. "Oysa ki, bizim bir hedefimiz olması gerekiyor; bizler biliyoruz ki, eğer iktidarı

alamazsak bizim üstümüze tekrar tekrar geliyorlar. Bu yüzden hedefimiz her zaman faşizmi yıkmak ve Halk İktidarı'nı kurmak olmalıdır" denildi.

Gezi'den çıkarılan en önemli dersin, sadece öğrencilerin tek başlarına bunu başaramayacakları; toplumun diğer ezilen, sömürülenleriyle hep ilişki içinde olmaları gerektiği olduğu söylendi. "Öğrenciler özellikle genç işçilerle kopmaz bağlar kurmalı, birlikte hareket edebilmelidir" denildi. Bir diğer önemli eksikliğin ise, genel olarak örgütsüzlük olduğu belirtildi. Büyük kitle eylemlerinde, herkesin yapabileceğini yaparak katkı sağladığı, böylece bir sorun çıkmadığı, ancak kitle eylemleri azalınca sorunların çıktığı belirtildi; örnek olarak, nereden çıktığı belli olmayan, daha sonra insanların eylemlere katılmamasına neden olan eylem çağrıları verildi. Sunum yapan konuşmacı, sunumunu bu konuyu kantinlerde, sınıflarda, her yerde yapmak gerektiğini, örgütlenmek gerektiğini; özellikle de bugün herkesin öğrencilerden büyük işler beklediklerini, bu sorumlulukla hareket etmemiz gerektiği vurgulandı.

Katılımcıların katkılarıyla tartışmalar akşam saatlerine kadar sürdü.

Ankara/ DÖB

Anti-Faşist Gençliğin EGE'deki Zaferi...

2013-2014 eğitim öğretim yılının başlamasıyla beraber, üniversitelerde faşist baskılar devlet destekli artırılmaya çalışılıyor. Geçen sene Dokuz Eylül Üniversitesi'nde yoğun baskılar var iken bu sene ağırlık Ege Üniversitesi'ne kaydırılmış durumda. Ancak devrimci yurtsever öğrencilerin hep beraber baskılara cevabı da gecikmedi.

18 Aralık Çarşamba günü Ege Üniversitesi Meslek Yüksek Okulunda faşistlerin "okulun terör yuvası haline gelmesine tepki olarak" 19 Aralık Perşembe günü rektörlüğe yürüyeceği ve bunun için bildiri dağıttıkları bilgisine ulaşıldı.

Perşembe günü yürüyüş için çevre il ve ilçelerden taşıma insan getirildiği ve sayılarının 300'ü bulunduğu gelen bilgiler arasındaydı. Devrimci yurtsever öğrencilerin geniş çağrısı sonucu yaklaşık 400 kişi çağrıya cevap vererek, Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesine geldi. Hazırlanan ses bombaları faşistlerin Ege Çarşısı tarafında görünmesiyle kullanılmaya

başlandı. Okulun içinde bulunan Tomalar müdahaleye başladı. Bunun ardından öğrenciler 1 nolu yemekhane kavşağında barikatlar kurarak polise havai fişek, sapan ve taşlarla karşılık verdi.

Yaklaşık 45 dakika geçmesine rağmen 5 Tomanın kitleye müdahalesinin etkisiz olması sonucu polis gaz fişekleriyle müdahaleye başladı. Öğrenciler Edebiyat Fakültesi önünde mücadeleye devam ediyorken polis saldırıyı durdurdu ve geri çekilmeye başladı. Çatışmalara aktif şekilde katılan DÖB'lü arkadaşlar Ege Üniversitesi'ne ODTÜ'ye dönüşebileceğini, bu potansiyeli taşıdığını ve bugün anti-faşist mücadelede önemli bir zafer kazındıklarını belirttiler.

Saat 15.30'dan sonra Gündem Gazetesi köşe yazarı Özgür Amed'in katılımıyla Edebiyat çimlerinde söyleşi gerçekleştirildi. Ardından toplu çıkışlar Ege Metro ve Mevlana yönünden yapıldı ve Ege Metro'da turnikelerden kart basmadan geçildi.

DÖB/İzmir

ARTIK TEMİZ KALAN TEK YER SOKAKLARDIR!

Yaşanan yolsuzluk operasyonu ile devletin tepesinde yaşanan krizi ilişkin öğrenci ve işçi gençliğe çağrı yapan DÖB ve GEB'in ortak açıklamasını aşağıda yayımlıyoruz...

Her tarafından yolsuzluk, yağma ve rüşvet kokan şu düzene ve sahiplerine bir bakın! Nasıl da pişkin ve mağrurlar yaptıklarından...

Oysa bizim yarattığımız dünyada, Taksim Komünü'nde yolsuzluk var mıydı? Evlerinde banka kasası olanlar var mıydı? Ayakkabı kutularından milyon dolarlar çıkıyor muydu?

Hayır! Devlet ve hükümetin içi lağım çukuru gibi; kimsede temiz değil. Polis ve yargı, bu pislikleri ancak cemaat izin verdiğinde ortaya çıkarıyor, cemaatin çıkarına göre harekete geçiyor. Ama hepsi bu sömürü düzeninin bir parçası, bu mekanizmanın içindedir. Gerek hükümette olanlar, gerekse de bundan faydalanmaya çalışan CHP gibi düzen partileri, halkı aldatan ve onu soyan bu kapitalist düzenin bir parçasıdır.

Bunların hiçbirine güvenmeyelim! Hiçbir burjuva partisine, bizim adımıza konuşacağını söyleyen hiç kimseye. Sadece ve sadece; kendi gücümüze ve yaşamımızı sürdürmeye çalışan emekçilere, yoksul ve onurlu halka güvenelim!

Artık temiz kalan tek yer sokaklar! İstediğimiz dünya sokaklarda! Biz 31 Mayıs ve Haziran'da seçtiğimiz yolu seçiyoruz; sokağı ve devrimi; Halk İktidarını! Seçimleri, sizin kurduğunuz sandıkları istemiyoruz; hepsi sizin olsun! Özgürlük sizin iktidarınızı yıkıp, kendi iktidarınızı; halk iktidarını kurduğumuzda gelecek! Çünkü Zafer sokakta, sandıkta arama!

Devrimci Öğrenci Birliği / DÖB
Genç Emekçiler Birliği / GEB

Umud Güneş

'MASKELİ BALO'NUN SONU!

"İki hırsızın kavgası her zaman hayırlıdır, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökerler" der Marks... Yaşananlar Marks'ı bir kez daha doğruladı. Ortaya çıkan yolsuzluk, rüşvet ve yağma burjuvazinin tümü için geçerliyen, sokakta ki halk, gençlik de bunun farkında!

Kapitalist toplumun kendisi zaten yağma üzerine kuruludur. Burjuvazinin ilkel sermaye birikimini hatırlayanlar, sermayenin nasıl da kan ve göz yaşı üzerine kurulu olduğunu bilirler. Bugünde kapitalist toplum yaşananlar dünden farklı değil. Sefalet, yoksulluk o kadar çok; çalınan hayaller ve geleceği mahvolan gençlik o kadar çok ki, burjuvazi sömürüye azgınca devam ediyor.

Burjuva sınıfının evrensel ahlaki bu; yolsuzluk, yağma, rüşvet vs... Zira devrilen hemen her burjuva iktidarda aynı olayları görmek mümkün.

Peki emekçi halk nasıl yaşıyor? Emekçi halkımız ve çocukları hayatlarını devam ettirebilmek için saatlerce çalışmak, ter akıtmak zorundadır. Yaşamak için çalışmak zorundadır ama çalıştıkça hayatı tükenir ve bir çoğu erken yaşlanır, erken ölüür!

Emekçilerin çocukları genç yaşta haftada 100 TL için ölebilir. İş güvenliği işçi güvenliğinden daha önemli olduğu için, her yıl binlerce işçi cinayeti yaşanır, hayatı ucuzdur çünkü... Ne de olsa dışarıda yerini alacak olan milyonlarca genç, yaşlı, kadın, erkek işsiz beklemektedir...

Emekçilerin çocukları kendilerine ait olmayan, kendi çıkarlarına olmayan bir savaşı kurbanı olabilir. Sokak ortasında vurulabilir ve hesabını soran aile suçlu olur...

Emekçilerin çocukları; bir umut ile yıllarca okul sıralarında daha iyi bir gelecek için dirsek çürütebilir. Ama sonunda gördüğü sadece hayallerinden her geçen gün uzaklaştığıdır. Sonuçta milyonlarca işsiz arasında yer bulmak kapitalist toplumda yapılabilecek en kolay şeydir.

Burjuvazinin yolsuzlukla kokuşmuş iktidarı ve emekçilerin yoksullukları arasındaki çelişki bu kadar açık ve net. Ve mevcut iktidar bu düzenin devamı için her türlü katliamı yapmaya hazır.

İyi ama ne oldu da "sorunsuz gittiği" söylenen, rekorlar kırdığı söylenen bu düzende bunlar yaşandı? Ne oldu da beraber halkı soyan bu çeteler birbirlerine düşman kesildiler? Biz en önemilerine değinelim!

Dinci-gerici hükümetin izlediği politikalar o kadar baskıcı ve özgürlükleri kısıtlıydı ki; uygulanan ekonomi politikalarıyla açlık ve yoksulluk öylesine iyi örgütlenmişti ki...

Dış politikada hem kendi çıkarları, hem de devrime karşı güvendiği emperyalizme bağlı olarak, savaşın ve katliamların savunumundan başka bir şey olmayan dış politikası çökünce, izlenen mezhepçi politika azınlıklar dahil pek çok halkın düşmanlığını kazanınca...

Ve tüm bunların sonucu olarak Gezi'de kendisini bulan genel bahane tüm halkın ayaklanmasını sağlarken, Taksim Komünü'nde yaratılan değerlerle politikaya uyanan milyonlar eskisi gibi kolay aldatılmayınca, hükümetin ve temsil ettiği rejimin artık sonu da gelmiş oldu.

Sonuçta bir iktidar krizi yaşıyoruz ve bu krizin temel dinamiği 31 Mayıs'la birlikte giderek olgunlaşan birleşik devrimin kendisidir. Ve emekçi gençlik bu sürecin en aktif, en militan ve enerjik katılımcısı olarak, yaşanan krizden çalınan hayallerinin hesabını sormak için yararlanmalıdır. İşçi ve öğrenci gençlik olarak yukarıda bir kısmı anlatılan (ama kesinlikle tamamı değil) çelişkilere son vermek; ve gerçekten aydınlık bir gelecek için sokaklardan çıkmamalıdır. Mevcut düzeni alaşağı etmek için ihtiyacımız olan daha fazla cesaret, daha fazla günlük örgütlenme ve propaganda faaliyetleri ve politik hedeflerde ki açıklık, netliktir.

Öyleyse amacımız açık ve net! Yağma ve soygun düzeni olan kapitalizmi ve onun faşist devletini yıkmak! Öz örgütlenmelerimize ve yaratıcılığımıza dayanarak kendi iktidarımızı kurmak! Çünkü bu maskeli balo ve onun sahte yüzleri canımıza tak etti ve emekçi halkların özgürlük dolu iktidarı için gemileri yakalım, sokaklara çıkalım! Yaşasın Devrim!

Kızlı Erkekli Şikayetinde İlk Ölüm!

Gezi ayaklanması sonrasında gençlikten intikam almaya çalışan devlet, öğrencilerin kızlı erkekli aynı evde kalmasını bahane ederek gençliği baskı altına almaya çalışıyordu. Toplumun geri duyularına hitap eden açıklamalarıyla devlet, halkın ihbarı olması için var gücüyle uğraşıyordu. Bu yöndeki çabalarının ilk verimini de aldı!

Trakya Üniversitesi Elektronik bölümü birinci sınıf öğrencisi olan Hasan Özdemir, daha önceden de tanıdığı arkadaşının evine ziyarete gitti. Ancak kız öğrencinin evine bir erkeğin gelmesinden rahatsız olduğunu iddia eden komşuların polise şikayette bulunması üzerine, polis kız öğrencinin evine geldi. Polisleri görünce kız arkadaşına laf gelmemesi için balkona saklanan Hasan Özdemir, bir alt kattaki arkadaşının evinin balkonuna inmek isterken 4. kattan düştü ve ağır yaralandı. 10 komada kalan öğrenci, hayatını kaybetti. Olaydan sonra kız öğrencinin ailesi, kızlarını okuldan alarak memleketlerine götürdüler, Hasan Özdemir'in cenazesi ise toprağa verilmek üzere İstanbul'a gönderildi. önderildi...

Taşeron İşçiye de Rüşvet Teklifi

Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Ameliyathane işçileri grevlerinin 5. gününde basın açıklaması yaptı. Hastane yönetiminin işçilere "Grev yapmayın size 150'er TL ödeme yapalım" teklifi taşeron işçileri isyan ettirdi. Sağlık hizmetlerinde taşeron çalışmanın ölüm demek olduğunu belirten işçiler, "Bizler taşeron çalışmanın ortadan kalkmasının mücadelesini verirken koskoca hastane yönetimi bize rüşvet teklif ediyor" diyerek hastane yönetimini teşhir etti.

Çapa Tıp Fakültesi Ameliyathanesi'nde çalışan 47 taşeron sağlık işçisi, kadrolu işçi statüsüne geçirilmeleri ve ücretlerinin yeniden düzenlenmesi talepleriyle 18 Aralık'ta greve çıktı. Taleplerini bir kez daha kamuoyuyla paylaşmak için basın açıklaması yapmak isteyen işçilerle görüşen hastane yönetimi "Grevi bırakın, basın açıklaması da yapmayın, sizlere 150'er TL ücret ödeyelim" teklifinde bulundu. Hastane yönetiminin bu tavrını rüşvet olarak niteleyen işçiler duruma isyan etti. Grevdeki işçiler saat 12.30'da Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Monoblok önünde basın açıklaması yaparak hastane yönetimini teşhir etti.

Hastanelerde ve tüm sağlık hizmetlerinde her geçen gün taşeron çalışmanın yaygınlaştırıldığını belirten Cemalettin Bilgin, taşeron çalışma sisteminin sağlık hizmetlerinde ölüm demek olduğunu sürekli vurguladıklarını, şu anda da sadece birkaç kuruluş daha fazla kazanmak için değil taşeron çalışma sisteminin ortadan kaldırılmasının mücadelesini verdiklerini belirtti.

Daha önce de taşeron işçiler olarak zorlu bir mücadele yürüttüklerini, mahkeme kararları, bilirkişi raporları olmasına rağmen uygulanmadığını ve ücretlerinin 1200 TL'den 950 TL'ye düşürüldüğünü aktaran Bilgin, gerek ameliyathane gerekse diğer servislerde çalışan taşeron işçilerin çok fazla iş yükü bulunduğunu bunun ise hastanın sağlığının riske atılması demek olduğunu belirtti.

Sağlık hizmetlerinin bir ekip işi olduğunun da altını çizen Bilgin, "Eğer gerçekten iyi bir sağlık hizmeti verilmek isteniyorsa, hastanelerde kadrolu çalışan, taşeron çalışan ayrımı yapılamaz, performansa dayalı hizmet istenemez. Böyle bir çalışma sisteminde sağlık hizmeti verilemez" dedi.

Grevdeki ameliyathane işçilerine hastanedeki taşeron işçiler, kadrolu çalışanlar, doktor, hemşire, asistan ve diğer sağlık emekçilerinin de destek verdiği eylemde "Sağlıkta Taşeron Ölüm Demektir", "Güvenceli İş Güvenli Gelecek İstiyoruz" sloganları atıldı.

Ameliyathane taşeron işçileri adına basın açıklamasını ise İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları Anabilim Dalı hekimlerinden Dr. Coşkun Canıvar gerçekleştirdi. "Ülke yolsuzluk ve rüşvet olaylarıyla çalkalanırken sağlık çalışanlarının her gün, her saat, her dakika emeğinin çalındığını, çalışma hayatların her anında emeklerinin gaspıyla karşı karşıya olduğunu" söyledi.

Tabipler Odası Başkanı Prof. Dr. Taner Gören, taşeron sağlık işçilerinin 400 yıl önceki kölelik koşullarından daha ağır koşullarda hizmet vermek zorunda kaldıklarını belirterek üniversite ve hastane yönetiminin bir an önce grevdeki işçilerin sorunlarının çözülmesi ve taşeron çalışmanın sona erdirilmesi gerektiğini belirtti.

Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan ise yaşanan durumun kabul edilemez olduğunu söyledi. Taşeron sağlık işçilerinin uzun bir mücadele sürecinden sonra mahkeme kararı ve bilirkişi raporlarıyla haklarını tespit ettirdiğini ve hastane yönetiminin bunu uygulamak zorunda olduğunu belirtti.

Grevdeki işçiler her gün öğle paydosunda eylem yapmaya devam edeceklerini duyurarak eylemi sonlandırdılar.

Gediz EDAŞ İşçileri Greve Gitti

Enerji Sen üyesi Gediz EDAŞ çalışanları, 24 Aralık günü basın açıklaması yaparak, talepleri karşılancaya kadar iş bıraktıklarını ve elektrik arzalarına müdahale etmeyeceklerini açıkladılar.

Enerji-Sen'de örgütlü bulunan enerji emekçileri, daha önceden işverenine ilettikleri işten çıkartılma, sendikal hakların engellenmesi, taşeronlaşma, iş güvenliği sağlanmaması ve maddi koşullarda iyileştirme yapılmaması konusundaki taleplerinin karşılanmaması nedeniyle mesaiye başlamadı. Yaklaşık 150 çalışan sabah şirketin Konak'ta yer alan tesisleri önünde toplanarak direniş çadırı kurdu.

İş bırakma eylemi kapsamında, Konak, Bornova, Buca, Çeşme, Urla ve Kemalpaşa bölgelerinde hayati önem arz eden sıkıntılar haricinde enerji personeli çalışmayacak ve arızalara müdahale etmeyecek.

Alsancak İskele önünde bir araya gelen enerji işçileri, "İşte sendika işte DİSK", "Söz Yetki İktidar Halka", "Direne Direne Kazanaca-

ğız" sloganlarıyla Sevinç Pastanesi önüne yürüdü.

Burada konuşma yapan Enerji Sen Genel Başkanı Ali Duman, enerji işçilerinin gasp edilmiş haklarının geri alınancaya kadar mücadeleyi sürdüre-

ceklerini söyleyerek, Gediz ve EDAŞ yönetimine verdikleri üç günlük süre zarfında hiçbir adımın atılmadığını belirtti ve Bereket Holding'i uyardı.

Gediz-EDAŞ yönetiminin işçilerle anlaşmaya yanaşmadığını da ifade eden Duman halkın enerji hakkının engellenmesinde sorumlu-

luğun Bereket Holding'e ait olduğunu söyledi.

Dersim'de ve İstanbul'da olduğu gibi defalarca uyarılarda bulduklarını belirten Duman, sermayenin bir masada oturup sorunu çözmek yerine işçi sınıfına bedel ödeterek haklarını ellerinden aldıklarını söyledi.

Mevsimlik işçi çalıştırır gibi taşeron işçi çalıştırıldığını ve sık sık işten çıkarmaların yaşandığını bunun yanında işçilerin sağlık ve güvenlik tedbirlerinin alınmadığını maaşlarının ve sigorta primlerinin eksik yatırıldığını da vurgu yaptı.

Bereket Holding'in kendilerine direnişten başka bir seçenek bırakmadığını söyleyen Duman, "Üretimden gelen gücümüzü burada göreceğiz. Bütün İzmir halkından şimdiden özürlü diliyoruz. Elektrik arzalarına müdahale etmeyeceğiz. Tıpkı Dersim'de olduğu gibi desteklerinizi bekliyoruz. Bunun sorumlusu yol paramızı karşılamayan, bize iş güvenliği malzemesi vermeyen Gediz-EDAŞ'tır" dedi.

Artık Yeter Hakkımı İstiyorum

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası üyesi emekçiler "artık yeter, hakkımı istiyorum" yazılı kırmızı kartlarını AKP'ye gösterdiler.

Fatih Sosyal Güvenlik Merkezi önünde bir araya gelen BES'li emekçiler 17 Aralık Fatih SGK önünde toplanan emekçiler adına BES temsilcilerinden Ulaş Karaca basın açıklamasını okudu. 19 Aralık Perşembe günü Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun grevini hatırlatarak "Yine bir grevin arifesinde aynı kararlılık ve inançla Türkiye'nin dört bir yanında elimizde kırmızı kartlarla 'artık yeter, hakkımı istiyorum' diyen yüzbinler 19 Aralık grevine gülümsüyoruz" dedi.

Büro emekçilerinin talebini dile getiren Karaca; gasp edilen ikramiyeye, vekâlet ücreti, ek ödeme vb. hakları tekrar verilmelidir. Rotasyon uygulamasından vazgeçilmesi, emekli kamu çalışanlarının maaş kayıplarına karşı ek ödemeler yapılması, 4/B, 4/C, 50/D, taşeron gibi farklı çalışma statüsünde çalışanlar 4/A'ya geçirilerek güvenceli çalıştırılması gibi taleplerini sıraladı.

KESK GREVDE

KESK'in "Sermayeye Değil, Eğitime Değil" talebi ile tüm Türkiye'de 19 Aralık günü gerçekleştireceği grev için emekçiler İstanbul'da 2 noktada toplanarak yürüyüşe geçti. Saat 11.00 itibarıyla Anadolu yakasındaki emekçilerin Sirkeci Garı, Avrupa yakasındaki emekçilerin de Çapa Tıp Fakültesi önünde toplanmaları başladı. Sirkeci Garı'ndan yürüyüşe geçen emekçiler İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünden geçerken "Hırsız Var" dövizini kapıya asmayı ihmal etmediler.

Saatler 12.00'ye gelirken pankartlarla ve sloganlarıyla yürüyüşe geçen KESK'li emekçilere DİSK'li sendika yöneticileri ve çok sayıda siyasi kurum kuruluş destek verdi. BES'li emekçiler ise Vatan Caddesi'nde bulunan Vergi Dairesi önünde toplanarak Vatan Caddesi boyunca yürüdüler ve Aksaray'da Çapa-Millet Caddesi'nden yürüten emekçilerle buluştular.

KESK yürüyüşte "Herkese Ücretsiz, Nite-likli, Ulaşılabilir Anadilinde Kamusal Sağlık Sistemi, Hastaneler İşletme Hastalar Müşteri, Çalışanlar Köle Olmasın" pankartı taşırken, Emek ve Demokrasi Güçleri "Rüşvete, Talana, Yolsuzluğa Değil Halk İçin Bütçe", SES "Satış Sözleşmesini Kabul Etmiyoruz! Bütçeden Haklarımızı İstiyoruz", Devrimci Emekçi Komiteleri de "Hükümet İstifa İktidar Halka" pankartları açtı. Yürüyüşte tutsak edilen KESK'li emekçiler de unutulmamış, pankartlarda, dövizlerde resimleri ile yerlerini almışlardı.

Sloganlarla Beyazıt Meydanı'na yürüten emekçiler adına sendika başkanları konuşmalar yapmaya başladı. Tüm emekçilerin sloganlarla alana girmesinin ardından KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul konuşma yaptı. 19 Aralık 1969 6. Filo'nun denize dökülmesi, 19 Aralık 1978 Maraş Katliamı, 19 Aralık 2000 Zindan Katliamı'nı hatırlatan Tombul, "Bu ülke bir katliamlar ülkesidir, bizim işimiz ise bu katliamların hesabını sormaktır" dedi. 2014-2015 bütçesine kamu emekçilerinin itiraz ettiklerini, bütçe olmadığı için kamu emekçilerine pay ayırlamayacağını belirten iktidarın bakanlarının ve oğullarının evlerinde ayakkabı kutularından milyon dolarların çıktığını belirterek "Bu iktidarın bütçesi rant bütçesidir, savaş bütçesidir, rant, yoksulluk ve yoksulluk bütçesidir. Biz kamu emekçileri bu savaş, talan ve yolsuzluk bütçesini kabul etmeyeceğimizi belirtmek için sokaklardayız" dedi. Tombul hükümetin emekçilere dayattığı yoksulluk bütçesini Memur-Sen'in kabul etmesini ise protesto ettiklerini belirtti.

Kamu alanı da dahil ülkede milyonlarca taşeron işçinin bulunduğunu ve iş güvencesinin olmadığı da söyleyen Tombul AKP iktidarının 10 yıldır ülkeyi adım adım gericiliğe ittiğini belirterek Başbakan'ın halkın günlük yaşamına müdahale etmesine tepki gösterdi. Tombul 47 KESK üyesinin Şubat ayında tutuklandığını da hatırlatarak, "Bizler onlar için de sokaklardayız" dedi. Sloganlarla cezaevlerindeki devrimci tutsaklar selamlandı.

Ardından DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu da söz alarak hükümetle cemaat arasındaki çatışmanın sıradan bir çıkar çatışması değil, bir rant ve iktidar çatışması olduğunu belirterek operasyonda evlerde bulunan kasalardan sadece bir tanesindeki paranın 10 bin asgari ücrete eşit olduğunu dikkat çekti. Bu rant ve talana sessiz kalmayacaklarını belirten Çerkezoğlu, "Üreten olduğumuz gibi yöneteni de olacağımız bir dünya için mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi.

Türk Tabipler Birliği Genel Sekreteri Hüseyin Demir ve TMMOB İKK'dan Süleyman Solmaz'ın konuşmalarının ardından kamu emekçileri mitingi halaylarla sonlandırdı.

İzmir'de de KESK'in grev ve yürüyüşüne binlerce emekçi katıldı.

Emekçiler saat 11.00'de Basmane Meydanı'nda toplanarak Konak Meydanı'na yürüdüler. KESK Şubeler platformunun organize ettiği eyleme çeşitli sendikalar, siyasi partiler ve devrimci kurumlarda destek verdi. Eylem Büyükşehir Belediyesi önünde kurulan kürsüden yapılan konuşmalar ve çekilen halaylarla son buldu. Eyleme Mücadele Birliği okurları da pankart ve sloganlarıyla katıldılar.

Antep'te de emekçiler Kırkayak Parkı'ndan Eski Adliye binasına yürüyüş gerçekleştirdi. Yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüşte, taleplerin sıralandığı ve "19 Aralık 2013'te Grevdeyiz" yazılı pankart taşındı.

"Emekçi Düşmanı İşbirlikçi AKP", "Sözleşmeli Köle Olmayacağız" ve "Bismillah Dediler Halkı Soyduklar" sloganları atılarak geline Maarif Meydanı'nda açıklamayı SES Antep Şube Başkanı Behçet Ekşili okudu. Açıklamada "İnsanın insanı sömürmediği; hiçbir halkın dil, din, kültür farklılıkları nedeniyle baskı görmediği; İnsanların açlıktan ölmediği; çocukların savaşlar sonucunda anasız babasız kalmadığı; Milyonların işsizliğe, açlığa, sefalete ve güvencesizliğe mahkûm edilmediği; Doğanın talan edilmediği; Emperyalizmle ekonomik-siyasi-askeri her türlü bağımlılık ilişkisinin son bulduğu, Topraklarımızın NATO toprakları olmadığı; Türkiye'de, Ortadoğu'da ve bütün dünyada barışın, kardeşliğin, eşitliğin, adaletin ve dayanışmanın hüküm sürdüğü bir gelecek istiyoruz. Ve bu geleceği birlikte kuracağız" denildi.

Son olarak "Kurduğunuz Karanlığın Parçası Olmayacak, Savaşın-Rantın-Sömürünün, Gericiğin Bütçesini Kabul Etmeyeceğiz! Emekçilerin, Halkın Olmayan Bu Bütçeyi Derhal Geri Çekin!" denilerek eylem halaylarla sonlandırıldı.

THY GREVİ SONA ERDİ

Birkaç gazete haberlerinde çıktı. Ne kadar mutluydular! İşte mutlu son: THY'de grev sona erdi! Atılan 305 işçi geri döndü. Hava-İş sendikasının yeni yönetimiyle, THY yönetimi yaptıkları toplantıyla anlaşmaya vardılar.

Sendika yönetiminin açıklamaları peş peşe düşüyordu manşetlere ve internet sayfalarına. Peki nasıl bir anlaşma? İmzalanan Toplu İş Sözleşmesi hangi maddelerden oluşuyordu? İşçilerin kazanımları korunmuş muydu yoksa haklar birer birer kaybedilmiş miydi?

Sendikamızın hiç bir açıklamada bulunmamasına rağmen, atılan 305 işçi ve greve çıkan işçiler hakkında, işlerine geri dönüyorlar diye konuşuluyor ve tartışılıyor. Henüz hiçbir şey belli değilken grev çadırı kaldırıldı. Sendikamızın açıklamasında söylenen şuydu: Sendikamızın yönetimiyle THY yönetimi arasında anlaşma sağlandı. 24. Toplu İş Sözleşmesi imzalanmış olup işten atılan 305 ve greve çıkan işçilerin işe dönmesi ve hak mağduriyetin giderilmiş olduğunu tüm üyelerimize haber vermekten mutluyuz. Yapılan anlaşmaya göre ücretlere birinci yıl için %5 + %3 takip eden yıllar içinde her altı ayda bir %3 oranında ücret artışı yapılacaktır.

Peki işten atılan 305 işçi ve grevdeki işçiler nasıl bir pozisyonda işe başlayacak? Hak kaybı olacak mı? İşe geri dönenler eski

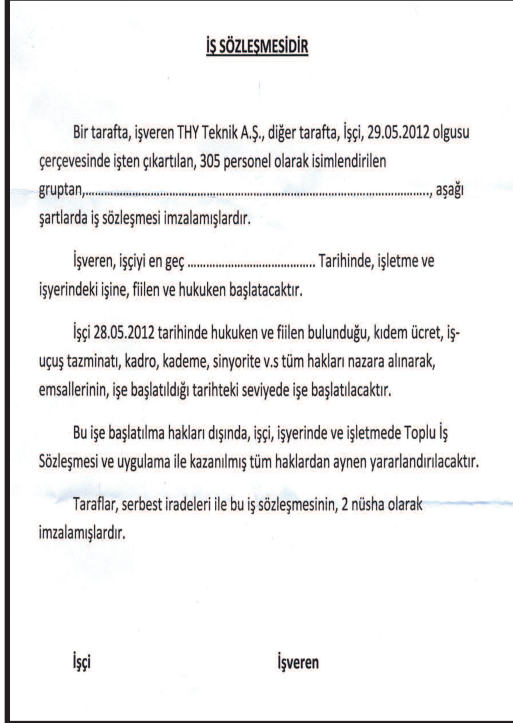

aldıkları ücret kaybedilmiş olacak mı? Çalışma saatleri ne olacak? Bu soruların cevabı yok.

569 gündür imzalanmayan TİS ve protokol ne oldu da yeni yönetimle hemen imzalandı? Sendikamızın dağıttığı İş Sözleşmesi'ne bakıldığında bir fikir edinmek mümkün. Sendika yönetimi bunu işçilere imzalatılmak isteniyor. Söylenen de şudur: İşe dönerek işçilerin sözleşmeyi okuyup imzalandıktan sonra verilecek eğitimle işe dönüşleri olacaktı. İşçilerin kaderi ve işe başlaması bu kağıt parçasına bağlıysa vay halimize!

İşe dönüş iyi de hangi haklarla işe başlayacak THY yönetimi. Buradan anlaşılacak şudur: THY de taşeron her pozisyonda çalışma hayatına girmiş olacak (kabin memurları, kabin amirleri, pilotlar) bundan sonra taşeron çalışmaya alıncaklar. Bir hatırlatma... kokpit çalışanları ister kızınlar ister kızmasınlar resmen yeni sendika yönetimi onların sayesinde geldi.

Bu süreçten sonra işe geri dönen ister 305 olsun ister grevci arkadaşlar olsun, yapacakları kazanılmış hakları korumak mı yoksa daha ileri haklar almak için mücadele vermek mi? İşte şu anda çalışan ve geri dönen işçiler için karar verilmesi gereken hususlar bu kadar net.

UPS'de 2. Dönem TİS İmzalandı

Uluslararası kargo şirketi olan UPS ile bir süredir sürdürülen TİS görüşmeleri başarıyla imzalandı. 2400 üyesi olan UPS kargo şirketinde tüm işçilerin onayı alındıktan sonra TİS imzalandı.

UPS kargo şirketinde sendikalaşma süreci bayağı çetin geçti; bir buçuk seneye aşkın süren direniş çadırının sonunda kazanım elde edildi.

Sendikadan önce işçilerin çalışma saatleri belli değildi, sosyal haklar kısıtlıydı, kuralsız çalışma vardı, keyfi işten çıkarmalar oluyordu. Ülkemizde bir iş yerini örgütlemek biraz sancılı oluyor çünkü sistem işçilerin karşısında sermaye işçilerin hiçbir şekilde örgütlenmesini istemez. UPS kargo şirketinde de bu sancılar yaşandı, çadırlar kuruldu, çadıra saldırıldı, işçilere saldırıldı ama işçiler hiçbir zaman geri adım atmadı ve hakları olan sendikalaşma hakkını kazandı. İlk 1. Dönem TİS görüşmeleri üzerinden tam iki sene geçti ve 2. Dönem TİS görüşmeleri başlamıştı, fakat bu dönem daha sancılı geçeceği belliydi; ya sendikalaşma devam edilecek ya da duvara çarpacaktı. Çünkü kargo sektöründe %10 örgütlü olan sendika bu tehlikeyi göze alamazdı. Sendika yönetimi talepler konusunda tüm işçilerin onayını alarak hazırladığı taslakla masaya oturdu. İlk görüşmeler biraz sıkıntılı geçti çünkü patron işi yokuşa sürdü, iş yerini kapatma tehdidi edip işten çıkarmalar olabileceğini söylüyordu. Bir ara görüşmeler tıkandı.

Sendika tekrar işçilere dönerek bir görüşme yaptı. İşçilerin isteklerinden ödün verilmeyeceğini açıklamasından sonra görüşmeler tekrar başladı. Sonunda % 22 ile %42 arasında değişen oranla zam artışı üzerinden TİS imzalanmış oldu.

Sendika "İşverenin ülkemizde tek örgütlü kargo olmasından dolayı öne sürdüğü şartlara rağmen üyelerimizin mevcut haklarından taviz verilmemiş, ekonomik sosyal ve idari yeni kazanımlar elde edilmiştir" dedi.

UPS'de TİS bitti, şimdi sırada DHL kargo şirketinin TİS görüşmeleri var.

HSBC 170 Güvenlik Çalışanını İşten Attı

laması gerçekleştirdi. Açıklamada, uzun yıllardır banka personeli olan çalışanların, yüksek kâr elde etmek adına haksız biçimde işten çıkartılması protesto edildi.

DİSK'e bağlı BANK-SEN üyesi işçiler Türkiye'nin çeşitli illerinde çalışan söz konusu güvenlik görevlilerinin, güvenlik hizmetlerinin taşeron bir firmaya devredilmesi gerekçesiyle işten atıldıklarını belirttiler.

Bank-Sen Genel Başkanı Önder Atay yaptığı açıklamada HSBC'nin emeğin ve insanın yok sayıldığı cehennemini yaratan mimarlardan birisi olduğunu HSBC Türkiye'nin kar hırsıyla bankacılık sektöründe gittikçe yaygınlaşan taşeronlaşmanın yeni bir örneğini sergilediğini belirtti.

HSBC Türkiye'nin, 2012 yılında, 176 milyon TL net kar elde ettiğini ve kar hedeflerini tutturmak için çareyi taşeronlaştırma ve işten çıkarmada bulduğunu ifade eden Atay, "İşten atılan tüm işçilerin özlük haklarıyla birlikte işe alınmaları" gerektiğini belirtti. "Bilinmelidir ki taşeronlaştırmanın, işten çıkarmaların, ödenmeyen zorunlu fazla mesailerin, işyerlerinde uygulanan baskı ve yıldırma politikalarının tek çözümü çalışanların sendikalaşmasıdır. Banka emekçilerinin işyerlerindeki sendikal örgütlülüğü ayakta tutulmaları için milyon dolarların çıkmadığı, diğer tüm emekçilerle birlikte insanca bir yaşamın sürdürülebildiği bir ülkede yaşamın güvencesidir" dedi.

İşten atılan güvenlik emekçileri işlerine geri dönme mücadelesini sürdüreceklerini ve her Cuma günü HSBC Genel Müdürlüğü önünde olmaya devam edeceklerini belirttiler.

HSBC'de işten çıkarılan 170 güvenlik görevlisi 20 Aralık günü banka önünde eylem yaptı. 1 2 3 0 ' d a HSBC'nin E-sentepede bulunan Genel Müdürlük binası önünde bir basın açıklaması

Özgür Güven

DEVİRİMİN LENİNİSTLERDEN BEKLEDİĞİ

Birleşik devrim uzun, ağır ve zorlu bir yol katederek bugünlere geldi. Bundan sonra da yine zorlu bir yol var zafere kadar katedilecek. Bugüne dek devrimin her ileri atılışını, her yükselişini faşist cuntalar, ağır baskı ve devlet terörü altında geri düşüşler izledi. Özgürlük mücadelesi veren halkların en ileri, en yiğit unsurları olan devrimciler, bu süreçte ağır bedeller ödedi. İdam edildiler, sokaklarda, evlerde, dağlarda açık infazlarla kurşuna dizildiler, işkencelerde katledildiler, kaybedildiler, en ağır koşullarda uzun yıllar zindanlara kapatıldılar. Ama bütün bunlara karşın mücadeleden geri durmadılar; kanlarıyla, canlarıyla devrim ateşini yakmayı, canlı tutmayı sürdürdüler. Her türlü baskıya, zora, katliamlara faşist devlet terörüne rağmen birleşik devrim tekrar tekrar ayağa kalktı, hareket her defasında genişleyip güçlenerek devam etti.

Tekelci sermaye ve faşist devlet, devrimin her ileri atılışında tüm gücünü kullanarak devrimi bastırmaya, ezmeye çalıştı, bunu başaramadığındaysa, kitleleri devrim hedefinden uzaklaştırmaya, devrimin zaferini engellemeye uğraştı. Politik özgürlükler ve devrimci demokrasi mücadelesinin karşısına dikilen burjuva güçler, halkların her devrimci atılımında olduğu gibi, Haziran ayaklanmasında da baskı ve zora başvurdu. Bununla beraber bütün yol ve yöntemleri de kullanarak, ayaklanmacı kapitalist sistemin sınırları içine çekme, burjuva parlamentarizmine hapsetme çabalarını sürdürdü, sürdürüyor. Sermaye güçleri, bu amacında yalnız kalmadı. Bizzat ayaklanmacıların saflarında yer alan sosyal reformistler bu konuda onlara gönüllü yardım etmeye devam ediyor.

Tarihin bu yeni evresinde dünyanın diğer bölgelerinde gerçekleşen halk devrimlerinde ve ayaklanmalarında olduğu gibi burada da hareket düzen içine çekilmeye çalışılıyor. Güney Afrika'da Apartheid, Endonezya'da faşist Suharto, Filipinler'de faşist Marcos yönetimlerinin devrimlensinden sonra olduğu gibi, hareketin daha ileri gitmesini engelleyip kapitalist sistem içinde, burjuva parlamentarizmi ve emperyalizmin demokrasi adımı verdiği sınırlar içinde, yani sermayenin egemenliği altında tutmayı başardılar.

Şimdi aynı oyun burada da tezgahlanıyor. Tekelci sermayenin işbaşındaki hükümeti AKP, demokrasi paketleriyle, anayasa değişikliğiyle, açılımlarla, reformlarla burjuva egemenliğin devamını sağlamaya çalışıyor, ama çöküş sürüyor, çabalar sonuç vermiyor. 31 Mayıs'ta başlayan ve Haziran günlerinde Türkiye ve Kürdistan'ın tüm kentlerinde gerçekleşen ayaklanma, AKP hükümetinin ve onunla birlikte tekeli faşist egemenliğin yıkılma sürecine girdiğini gösterdi. Burada en temel eksik, halkların kendi iktidarlarını kurma yönünde yeterli örgütlenmeye ve hazırlığa sahip olmayıştıydı.

Haziran ayaklanması, burjuva cepheye tekeli sermayenin hiçbir partisinin, olası bir devrimci kalkışmayı engelleyebilecek güçte ve çapta olmadığını ayan beyan ortaya serdi. Ayaklanmanın doruğa vardığı günlerde, hükümete iletilen talepler, ayaklanmanın merkezinde yer alanların (Taksim Dayanışması) iktidar gibi bir hedefinin olmadığını gösterdiği kadar, tekeli sermayenin temsilcilerinin de ne denli çapsız olduğunu gösterdi.

Anayasa reformlar diyenler, "tek millet, tek bayrak" haması söyleminden öteye gidemediler. Kürt realitesinden ve çözüm sürecinden bahsedemeler, asimilasyon bitti diyenler, "Kürt açılımı", "Alevi açılımı", "Roman açılımı" yapanlar, azınlıkların haklarını kabul edeceklerini söyleyenler Kürtçe'nin özel okullarda, o da ancak lise seviyesinde eğitim dili olabileceğini söylediler; bunu bile karar haline getiremediler.

Yani sermayenin hiç bir politik partisi, hiç bir temsilcisi ortaya çıkıp, toplumun politik özgürlük taleplerine kısmi de olsa cevap verecek bir referandumdan bahsedemedi. Burjuva sınıfın bütün reformları ve reform vaatleri asıl olarak sermayenin egemenliğini pekiştirmeyi, daha güçlü olarak yeniden kurmayı amaçlamaktan başka bir şey olmadığı halde..

Tam da burada, kitlelerin ayaklanmaya yöneldiği, ayaklandırdığı devrimci kitle mücadelesinin dalga dalga geliştiği yerde, küçük burjuva solun önemli bir bölümü illegal devrimci mücadele döneminin, faşist burjuva devlete karşı mücadele döneminin bittiğini, müzakere döneminin başladığını ilan ediyor. Böylelikle, bir kez daha kendi devrim korkularını açığa vuruyor, çapsızlıklarını gösteriyorlar.

Şimdi devrimin bütün görevleri, büyük bir özveriyle ve kararlılıkla zafere yürüten Leninist Parti'ye düşüyor. "Devrim Biziz, Biz Devrimiz" diyenler, bunun bilinci ve kararlılığıyla hareket etmek durumunda.

Burada asıl olarak her yerde ve en geniş biçimde kitle içinde ajitasyona ağırlık vermek gerekiyor. Devrimin politik ve örgütsel görevlerini, güncel devrimci talepleri açıklamak, devrimin kaçınılmazlığını ve güncelliğini anlatmak gerekiyor. Kitlelerin olaylar karşısında tepki gösterip protestoyla yetinmesi, günübirlik taleplerini ifade etmesiyle başarılı olmayacağı anlatılmalı; devrim yürüyüşünde sonuna kadar gitmeleri teşvik edilmelidir. Kitlelerin doğrudan iktidarı ele geçirmek, demokrasiyi fethetmek üzere harekete geçmesini sağlamak, devrim ve devrimde zafere elde etmeleri için onlara yardımcı olmak gerekiyor.

Şimdi devrimin leninistlerden talebi budur.

Güney Koreli Demiryolu İşçilerine Destek

DİSK, demiryollarının özelleştirilmesine karşı greve çıkan Güney Kore demiryolu işçilerine destek amacıyla Güney Kore İstanbul Büyükelçiliği önünde basın açıklaması yaptı.

Devlet demir yollarının özelleştirilmesine karşı Güney Koreli demiryolu işçileri greve gitmişti. Güney Kore hükümeti ise ILO sözleşmelerine aykırı davranarak grevi yasa dışı ilan etmiş ve 7 bin işçiyi işten çıkarmış, Demiryolu Sendikası yöneticileri hakkında da tutuklama kararı çıkarılmıştı. Ardından 5 bin polis katıldığı bir operasyonla Kore Sendikalar Konfederasyonu Genel Merkezi'ni basarak 130 sendikacıyı tutuklandı.

DİSK üyeleri, Güney Kore Konsolosluğu önünde eylem yaparak demiryolu işçilerine ve sendika üyelerine destek verdi. Korece ve Türkçe "Koreli İşçiler Yalnız Değildir" pankartı açılan eylemde "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi", "Kore Demiryolu İşçileri Sendikası (KRWU) Yalnız Değildir" yazılı dövizler taşındı.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Güney Kore'de tutuklananlar arasında 3 konfederasyon yöneticisinin yanı sıra Belediye İşçileri Sendikası, Öğretmenler Sendikası ve İnşaat İşçileri Sendikası Genel Başkanları'nın da bulunduğunu söyledi.

Güney Kore hükümetinin kendi halkına savaş açtığı belirten Beko, bir yandan özelleştirmelerle halkın birikimlerini yağmaya açılırken, bir yandan da işçilerin sendikal haklarının gasp edildiğini söyledi. Güney Koreli işçileri yalnız bırakmayacaklarını ifade eden Beko, "Koreli işçi kardeşlerimiz geçtiğimiz yıllarda hep bizimle dayanışma içinde oldular. 1 Mayıs için, DİSK'li ve KESK'li tutuklular için ve son olarak Gezi Parkı'nda kaybettığımız canlarımız için Türkiye halkına destek eylemleri düzenlediler. Bu eylem bizim onlara teşekkürümüzdür. Dün bizi yalnız bırakmayan Koreli kardeşlerimizi bugün de biz yalnız bırakmayacağız. Onlar mücadelesini sürdürdükçe yanlarında olacağız" diye konuştu.

Kore Sendikalar Konfederasyonu'nun baskılara rağmen geri adım atmadığını söyleyen Beko, sendikamızın 28 Aralık'ta genel greve hazırlandığını kaydetti. Kore hükümetini uyaran Beko, "Tutuklu sendikacıları derhal serbest bırakın. Sendikal faaliyetlerin önündeki engelleri kaldırın. Demiryolu özelleştirmesini iptal edin" dedi

AYAKLANMA YILI

Ali Varol Günel

Hiç şüphe yok ki, ileride Türkiye devrim tarihi yazılırken, geride bıraktığımız 2013 yılı, "Ayaklanma Yılı" olarak yazılacaktır. 31 Mayıs tarihinde İstanbul'da başlayan ayaklanma, daha sonra tüm illere yayılmış ve 2013 yılını bir "Ayaklanma Yılı" olarak adlandırmak için gerekli olan tüm argümanları sunmuştu. Yılın sonunda yeniden başlayan eylemler ise, ayaklanmanın ikinci perdesinin açıldığını göstermeye yeter nitelikteydi. Daha şimdiden, 2014 yılının bir ayaklanma ve devrim yılı olacağını söylemek ne bir kehanet ne de abartı olacaktır. Olayların gelişim seyri, hızla bir toplumsal alt-üst oluşa doğru gittiğimizi doğruluyor.

2013 yılı, daha başlarken nasıl bir yıl olacağını sinyallerini vermişti. 1 Ocak'ta Şişecam işçileri greve başlamışlar ve 3 Ocak'ta grev, fabrika işgaline dönüşmüştü. 9 Ocak'ta Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Şeyla Şaylemez'in Fransa'da katledilmeleri, Kürt Halkını ve onun gerçek dostlarını ayağa kaldırmış, günlerce süren eylemler, sarsıcı bir etki yaratmıştı. Ardından Mart-Mayıs ayları boyunca süren eylem ve çatışmalar, egemenlerin egemenliklerini eski tarzda sürdürmemesinden kaynaklı toplumsal düzeyde giderek dahada artan baskı ve sindirme politikaları, sınırları yay gibi germiş, herkes her an kopacak fırtınanın beklentisi içerisinde girmişti. Her devrimin başlamak için bir genel bahaneye ihtiyaç duyacağı tezi bir kez daha doğrulanmış, 27 Mayıs sabahı, Gezi Parkındaki ağaçları sökmek için gelen ekipler, karşılarında insanları bulmuş ve istediklerini elde edemediği geri dönmek zorunda kalmışlardı. Ağaçlara sahip çıkacaklarını gösteren, çoğunluğunu yeşilcilerin oluşturduğu insanlar ise, "gölgesini satmadığı ağacı kesmekte" kararlı olduğunu bildikleri kapitalistlerin, ellerinde tuttukları devlet aygıtı aracılığıyla yeniden saldırıya geçeceğini sezmiş olmalı ki, parkta çadır kurarak nöbet eylemi başlatmışlardı. Ve nihayet, 31 Mayıs sabahı, devlet polis gücüyle parkta bulunanlara saldırı ve bir ayaklanmanın fitilini kendi eliyle ateşlemişti. Parktaki insanlara saldırı olduğunu duyan herkes, bir anda Taksim Meydanı'na akın etmiş, devrimin kızıl meydanı onbinlerce insanla dolmuştu. Çatışmalar gün boyu sürmüş ve nihayetinde polis geri çekilmiş, kızıl meydan, işçi ve emekçilerle, gençlerle bir kez daha özgürlüğüne kavuşmuştu.

Herhalde dünyanın hiç bir yerinde, devrim öncesinde bir meydan, böylesine bir irade savaşına tanık olmamıştır. Son dönemde adı ön plana çıkan Tahrir bile, Taksim Meydanı söz konusu olduğunda gölgede kalacaktır. Taksim Meydanı konusunda Leninistlerin ısrarını, "alan fetişizmi yapıyorsunuz" diye eleştirenler bugün yığınların ayağa kalktığı ilk anda gözünü neden bu meydana diktiğini anlamakta güçlük çekecektir. Oysa artık anlaşılmalıdır ki, Taksim, bir devrim meydanıdır. Bu adı devrimden önce kazanmıştır.

31 Mayıs'ta başlayan ayaklanma, 1 Haziran'da yayılarak devam etti. Siyasi iktidarın tüm saldırılarına rağmen, her geçen gün ayaklanmacıların sayısı arttı. Gezi Parkı'nda kurulan Taksim Komünü, milyonlarca insana örnek oldu. "Yarin yanağından gayrı/her şeyde hep beraber" diyenlerin paylaşımcılığı insanları derinden etkiledi. Çatışmalarda insanların gösterdikleri siper yoldaşlığı, dayanışmacılık, ve kitlesel kahramanlık, halkın bağrında yeni bir yaşamın filizlendiğini gösterdi.

Başlayan ayaklanmanın en büyük eksikliği, Kürt Ulusal Hareketi'nden yeterince destek alamaması oldu. Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin siyasi iktidarla yürüttüğü "çözüm ve diyalog" süreci, adeta onun elini kolunu bağladı ve böylesine tarihsel bir momentini kaçırmada başat rol oynadı. "Süreç zarar görmesin" düşüncesiyle ayaklanmanın bir devrimde büyüme olasılığını görmezden geldiler. Birkez daha, üzerinde yaşadığımız topraklarda bir devrimin olmazsa olmazlarından biri olan Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği sağlanamamış oldu ve siyasi iktidara ihtiyaç duyduğu soluklanmayı sağladı.

Bu soluklanmanın uzun sürmeyeceği, başka bir gün, başka bir yerde, önceden kestirilmesi mümkün olmayan başka bir "bahane" ile yığınların harekete geçeceği ise gün gibi aşikardı. Ve nihayetinde fazla beklemeye gerek kalmadan ayaklanmanın ikinci perdesi, yolsuzluklara karşı başlayan eylemlerle açıldı. Devletin tepesindeki çatışma, Lenin'in usta deyimiyile "doruk bunalmı" kendini her olayda hissettirmeye başladı. AKP iktidarı ile Fetullah Gülen cemaati arasında başlayan devleti ele geçirme mücadelesi, daha uygun bir deyimle iç savaş, şiddetlendi ve taraflar birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya serdikçe toplum da, aslında nasıl soyulup sömürüldüğünün daha fazla farkına vardı. Rüşvet ve yolsuzluk çarkının bir anda gözler önüne serilmesi milyonlarca emekçiye büyük bir öfke yarattı. Öfke sokağa taşı.

Birileri bu devrim sürecini, sandığı hapsederek boğmak isteyebilir; ya da hükümetin istifası talebiyle yetinebilir. Her ikisi de gelişen devrimle birlikte geçersizleşecektir. Artık ayağa kalkmış olan halkın oturacağını kimse beklememelidir. İstifa edecek hükümetin yerini başka bir hükümetin alması (eğer bu bir Geçici Devrim Hükümeti değilse), ayağa kalkmış yığınlar için hiçbir şey ifade etmeyecektir. Bu nedenle gerçekten devrimci olan, gerçek anlamda devrimi hedefleyenlerin yapması gereken şey bir yandan yığın hareketini siyasi iktidarı ele geçirmek için yönlendirmek olurken, bir yandan da bir Geçici Devrim Hükümetinin nasıl oluşturulacağını, bu hükümetin ilk elden alacağı tedbirlerin neler olması gerektiğini yığınlar anlatmaktır. İktidarın alınması için siyasi ajitasyon şimdi her zamankinden daha büyük bir önem kazanmıştır.

İnsanlık yeni bir yılı yeni devrimlerle karşılamaya hazır olmalıdır. Bunun en güçlü emareleri Türkiye ve Kürdistan'da ortaya çıkmıştır. Uğurladığımız 2013 yılı, kapitalizmin yeni evresinde insanlığın komünizme bir adım daha yaklaştığını kanıt olmuştur. Gelecek, işçi sınıfının ve emekçi halkların olacaktır. İnsanlık geçen yüzyılın sonunda kaybettiği zamanı, bu yüzyılın başında ayaklanma ve devrimlerle yeniden kazanacaktır.

DİRENİŞ ALANINDA İŞÇİ FORUMU

FORUMA ÇAĞRI

Bizler Tazminat hakkımızın gasbına karşı bir araya gelen güçler olarak sorunlarımızı tartışmak ve birliğimizi büyütmek için sizleri işçi forumuna çağırıyoruz. Sizlerin de bildiği, aylardır hakları için mücadele yürüten Punto deri işçilerinin direniş alanında düzenleyeceğimiz foruma katılımınızı ve geleceğimizi kendi ellerimize almak için nasıl mücadele edeceğimizi tartışmaya çağırıyoruz.

2 Ocak 2014 Saat 12.30'da
Punto Deri direniş alanı
Zeytinburnunda buluşuyoruz!

BDP ve HDP

Roboski Katliamını Protesto Etti

BDP ve HDP Roboski katliamının 2. yıldönümünde Savaşçane'den Aksaray'a kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

28 Aralık'ta Fatih Savaşçane'de BDP ve HDP'nin çağırısıyla toplanan kitle 2 yıl önce savaş uçaklarıyla Uludere'de (Roboski) katledilen 34 yoksul Kürt için yürüyüş ve anma gerçekleştirdi.

Fatih Savaşçane Anıtparkı'nda toplanmaya başlayan insanlar 15.20 sularında yürüyüşe başladı. Yolu trafiğe kapatan kitle "Katil Devlet Hesap Verecek", "Her Yer Roboski Her Yer Direniş" sloganlarıyla Aksaray Meydanı'na kadar yürüdü.

16.00 sularında Aksaray Meydanı'na varan insanlar saygı duruşuna geçti. BDP İl Eş Başkanı Emrullah Bingül, konuşmasını önce Kürtçe sonra Türkçe yaptı. Roboski katliamının sorumlularının cezazsız kalmayacağını, bu katliamın suçlularının ve sorumlularının asla peşini bırakmayacaklarını söyleyen Bingül, "bu katliamı hiçbir zaman unutmuyacağız ve unutturmayacağız" dedi.

BDP MYK üyesi Hüseyin Üzen, "Devlet Kürtlere savaş açmıştır, analarımızın ahi onların iki yakalarını bırakmayacak. 2 yıldır Roboski katliamının sorumluları bulunmazken şimdi bir bakıyoruz bu ülke 11 yıldır yalanla, talanla, yolsuzlukla hukuksuzlukla yönetiliyor. Roboski'nin katliamcılarını AKP'dir. Başbakan doğru söylüyor bu ülke boğazına kadar çetelere batmıştır; bu çeteler devlet çeteleridir. Çürümüşlerin, kokuşmuşların iktidarı bizi bir yere getirmez. Biz bu bataklık üstüne halkın gücüyle yürüyeceğiz. Suçlular bulunana kadar bundan sonra hep alanlarda olacağız" dedi.

HDP İstanbul Milletvekili Levent Tüzel de, "Meclis'te oluşturulan komisyon, bir buçuk yıl sonra hazırladığı raporda, devleti, hükümeti, genelkurmayı temize çıkarmaya çalıştı" dedi. Anayasa Mahkemesi'nin kararına rağmen tutuklu BDP'li milletvekillerinin hala serbest bırakılmadığına dikkat çeken Tüzel, "Şimdi de, Yargıtay, milletvekilimiz Sabahat Tuncel'in cezasını onayladı. Tuncel'i cezaevine koymak istiyorlar. Buna izin vermeyeceğiz" dedi.

Eylem, Rojava'nın bir şairin okuduğu şiirin ardından sona erdi.

Son dönemlerde zindanlarda devrimci tutsakları baskı altında tutabilmek için hücrelere ve havalandırmalara kameralar takılmak isteniyor.

İnebolu zindanında da cezaevi idaresinin hücrelere kamera takma girişimi olunca, TKEP/L, PKK, DHKP/C, MKP davası tutsakları idareye "havalandırmaya ve odalara kamera taktırmayacaklarını" söylediler. Havalandırmanın birinde bulunan ve uzun süre önce takılmış olan kamera da kırıldı ve idareye verildi. Tutsaklar 13 Aralık gü-

nünden beri günde üç kez "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz" sloganları atıyor ve kapı vurma eylemi yapıyorlar ve "Bu gözletlenme işkencesine karşı geliştirdiğimiz eylemimizi kamuoyuna duyurmaya çalışıyoruz" diyorlar.

İzmir'de Roboski Anması Ve Polis Saldırısı

İzmir'de HDP İl Örgütü 28 Aralık günü Basmane Meydanından başlayarak İzmir Büyükşehir Belediye binası önüne gerçekleştirdiği yürüyüşle Roboski katliamını andı. "Roboski'yi Unutturmayacağız Hesap Soracağız-HDP" pankartı arkasında kortej oluşturularak yüründü. Yürüyüş sırasında konuşmalarla Roboski Katliamı protesto edildi. Roboski Katliamının sorumlularının aynı zamanda, 19 Aralık Zindan Katliamlarının, Dersim ve Maraş Katliamlarının sorumlularıyla aynı kişiler olduğu sık sık dile getirildi.

Yürüyüşe bizler de "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak-Mücadele Birliği" pankartımızla katıldık. Yürüyüş boyunca sık sık "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganlarını atık.

Mücadele Birliği
/İzmir

34 İnsan için 34 Dakika

KESK, DISK, TMMOB İKK ve İstanbul Tabip Odası Roboski katliamını protesto etmek için katledilen 34 kişi için 34 dakika oturma eylemi gerçekleştirdiler.

28 Aralık Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kitle "Maraş'tan Roboski'ye Katliamların Hesabı Sorulacak" yazılı pankart açıldı. Katliamda ölen kişilerin fotoğrafları taşındı. Mumlar yakıldı, fotoğrafların üzerine karanfiller bırakıldı. Eylem Mücadele Birliği Platformu, PDD, EHP ve birçok siyasi örgüt destek verdi.

Katledilenler için ağırta söylendi. 19 Aralık Hapishaneler katliamında yaşamını yitirenlerin de anıldığı eylemde, basın açıklamasını TTB Merkez Konsey Üyesi Osman Öztürk okudu.

Öztürk, "Bu toplumun vicdanında ve belleğinde, Maraş'tan Roboski'ye bütün katliamların derin izler bıraktığını biliyoruz. Bizler, daha eşit, özgür ve demokratik bir ülkede, bir arada yaşam umudunu koruyan ve bu uğurda mücadele eden emek ve meslek örgütleri olarak, devleti yaşananların bir katliam olduğunu kabul etmeye, sorumlu ve faillerinin yargı önüne çıkarılması için üzerine düşen görevi yapmaya davet ediyoruz" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Eylem sık sık "Roboski'yi Unutma Unutturma", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı. Eylem sloganlarla sona erdi.

YATAĞAN İŞÇİLERİ MİLAS'TA MİTINGDE

Yatağan Termik Santrali işçileri, yaklaşık 105 gündür süren eylemliliklerinin bir parçası olarak 29 Aralık günü Milas'ta büyük bir miting tertiplədiler. Yaklaşık olarak 30 bin kişinin katıldığı miting, oldukça coşkulu bir şekilde geçti. Sendikaların bölgesel olarak katıldıkları mitinge Yatağan ve Milas esnafı, KESK, DISK ve Türk İş'e bağlı sendikalar yoğun katılım sağladılar. Mitinge gelen onbinlerce kişi, stadyumda toplandılar ve Ata Park'a kadar olan yolu sloganlarla yürüdü-

ler. Bu sırada halk pencerelerden, balkonlardan alkışlarla destek verdi. Yürüyüş boyunca "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Her Yer Rüşvet Her Yer Yolsuzluk", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Her Yer Yatağan Her Yer Direniş", "Hırsız Var", "Yatağan İşçisi Direnişin Simgesi", "Hükümet İstifa", "Gerici Faşist Hırsız AKP" sloganları atıldı. Miting alanında Tes-İş ve Maden İş Yatağan Şube Başkanları birer konuşma yaptılar. Enerji ve maden işçilerinin mücadelesini anlattılar.

Yaklaşık 4 aydır eylem yapan işçiler, termik santralleri sattırmamakta kararlı olduklarını haykırdılar. Açlık grevlerinden, oturma eylemlerine, Ankara yürüyüşüne kadar bir çok eylem imza atan enerji ve maden işçileri, 25 Ocak'ta kitlesel olarak Ankara'ya yürüme kararı aldıklarını duyurdular. Bu karar "Ölüm Var Dönmek Yok" sloganları ile selamlandı. Miting olaysız bir şekilde son buldu.

Milas'ta işçi sınıfı, tarihinin önemli bir gününe tanıklık etmiş oldu.

Haydi Bir Şey Söyle!

Oyunun adı:
"Haydi Bir Şey Söyle"
Yazan- Yöneten:
Mehmet Esatoğlu

Oyuncular:
Bilgesu Ataman, Emre Roni Işık, Halil Ersan, Yusuf Şahin, Damla Demirci, Emel Ovalı, Serpil Şahin, Ozanay Alpkan, Mirkan Tırmık, Aslı Şahin ve Mehmet Esatoğlu

Tiyatro Simurg, şimdi de işten kovulmanın başlangıç olduğu ve iş kazaları üzerine farkındalık oluşturmak için "Haydi Bir Şey Söyle" adlı oyunuyla karşımıza çıkıyor.

Her gün yüzlerce işçi, maden ve ağır sanayi başta olmak üzere çalıştığı birçok sektörde yeterli güvenlik önlemi olmadığı için iş kazaları sonucu sakatlanma veya ölümlerle karşı karşıya kalıyor. Sigortasız da olsa bu ağır şartlarda çalışan işçiler işten kovulmamak

için bu duruma sessizce katlanıyor, kimileri ise meydanlarda bu duruma baş kaldırıyor. Tek derdi işçilerin kanıyla kazandığı sermaye olan patronlar ise, kendilerinden yana olan sistem sayesinde hiçbir zarara uğramadan bu işin içinden sıyrılıyor. Toplumsal sorunları birçok kez başarılı bir şe-

kilde işleyen Tiyatro Simurg, şimdi de işten kovulmanın başlangıç olduğu ve iş kazaları üzerine farkındalık oluşturmak için "Haydi Bir Şey Söyle" adlı oyunuyla karşımıza çıkıyor. Oyun birbirinden farklı karakterlerin irade savaşıyla başlıyor. Her şey en başta güzel giderken, kişilerin birileri ya da bir şeyler tarafından yönlendirildiklerine şahit oluyoruz. Mistik etkiler de söz konusu oyunda. Kişileri yönlendiren şeyin şeytan olduğunu fark ediyoruz. Ve bir elma görüyoruz, Adem ve Havva'ya telmihte bulunuyor oyun. Az da olsa şeytanla bir mücadele ve sonrasında yenilgi, elma ısırılıyor. Hikayenin, insanın, insanlığın yasağa karşı gelişine, her engelin bir karşı çıkışı olduğuna atıfta bulunulmuşu oyuna anlam kazandırıyor.

Sahnede bir çift görüyoruz. Uyanmaya çalışan, birbiriyle tatlı bir kavga içinde olan bir çift. Kadının anlatımlarından az öncekilerin bir rüya olduğunu anlıyoruz. Memur olduğunu anladığımız bu çift, işe gidip gelirken evlerinin yakınında grev yapan bir temizlik işçisiyle karşılaşılıyor. Te-

mizlik işçisinin gözünden olaylara bakmaya başlıyoruz, onu grevinden vaz geçirmeye çalışanlar, tehdit edenler ve destek olanlar.

Oyunu komik kılan unsurlardan biri de ara ara görünüp ekonominin yolunda gittiği, kalkınmanın son hızda devam ettiği gibi haberleri yapan spiker. Aynı zamanda Hey Tekstil'in sahibi Aynur Bektaş'ın onlarca işçiyi işten çıkardıktan sonra verdiği "her şey yolunda" manasındaki demeçleri bizleri epey güldürüyor.

Grev yapan kadının yanına işten çıkarılan yeni işçiler katılıyor. Ve bir süre sonra iş kazasında ölen birinin cesedinin sedyede getirildiğini görüyoruz. O anda vaz geçmeme hırsların çoğaldığını, öfkenin biriktiğini görüyoruz. Ama her acının öfkeyi getirdiği gibi, her öfke de coşkuya direnmeyi getiriyor. Grev yapan işçinin yanındakilere her an bir yenisi ekleniyor. Direniş halayı büyüyor ve memur çiftimiz de bu halayda yerini alıyor.

Oyun müziği ve kostümleriyle de oldukça canlı ve her an sizi oyuna çekiyor.

Ayışığı Sanat Merkez'lerinde 19 Aralık Anma Etkinlikleri

Antep Ayışığı

21 Aralık Cumartesi saat 14.00'te 19 Aralık 1978 yılındaki Maraş Katliamı ve 19 Aralık 2000 yılında yapılan zindan saldırılarını konu alan bir etkinlik düzenlendi. Açılış konuşmasının ardından Maraş Katliamı ve 19 Aralık katliamı fotoğraf ve görüntülerinden oluşan sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösterimi sırasında öfkelenen ve gözyaşlarını tutamayanlar oldu.

19 Aralık Katliamında Çanakkale Zindanında olan, saldırının tanığı Vefa Serdar söz alarak hem Maraş katliamı hem de zindan saldırıları ile ilgili konuşma yaptı. Vefa Serdar konuşmasında Maraş'ın da Zindan saldırılarının da altında yatan nedenin aslında bir sınıf kavgası olduğunu vurgulayarak, ezen ile ezilen arasındaki süren mücadelenin bir yansıması olduğunu dile getirdi. Konuşmasını örgütlü mücadelenin zorunluluğu vurgulayarak sonlandırdı.

Şiir tiyatrosu sunumunun ardından çalışmalarına yeni başlayan Ayışığı Sanat Merkezinin müzik grubu kısa bir müzik dinletisi verdi.

İzmir Ayışığı

Etkinliğin, Ayışığı'nın yeni mekanında büyük bir özen ve titizlikle hazırlandığı belli oluyordu. Bir erkek ve bir kadının sunuculuğunda saygı duruşu ile başladı etkinlik. Genç bir insanın "İşsizlik Pazarında Söyle" şiiri ile devam etti. Sinevizyon gösteriminin ardından sahneye tiyatro aldı. "Ben Ulrike Mainhof" oyununu sergileyen oyuncu beğeni topladı..

O günlerin dışarıdan tanığı olan Mücadele Birliği Platformu temsilcisi "O kahramanların arkasından ne söylenebilir ki?" diyerek başladığı konuşmasını Bayrampaşa zindanında katledilen Murat Ördemci'nin sonsuzluğa uğurlanışı anlatarak bitiriyor. Hiçte kolay olmayan bu anlatımın ardından duygulanımlar yaşanıyor.

Ardından bir işçinin okuduğu şiir ile etkinlik son buldu.

Mersin Ayışığı

22 Aralık Pazar günü saat 14.00'de, Mersin Ayışığı ise 19-22 Aralık zindan savaşlarına ilişkin Vefa Serdar ile bir söyleşi etkinliği gerçekleştirdi.

19-22 Aralık tarihlerinde Çanakkale Zindanında bulunan ve bir kolunu kaybeden Vefa Serdar '96 Ölüm Orucundan başlayarak Ulucanlar katliamını, 19 Aralık Katliamını ve sonrasında gelişen ölüm orucu savaşlarını anlattı.

Fidan Kalşen'in 19 Aralık günü saldırı başladığında askerlerle konuşup "operasyonu durdurmazsanız kendimi yakacağım" dediğini, operasyonun devam etmesi halinde kendini ateşe verdiğini, iki kolunu yana açarak zafer işareti yaptığını anlatarak şunları ekledi: "O anda

hepimizin değim yerindeyse iliği dondu. Ben ilk defa böyle bi şey görüyordum zaten ve o arkadaştan tek bir ah sesi bile çıkmadı, nasıl bir kağıt tutuşursa öylece yandı sonra bir külçe gibi yığıldı. Kaldırdılar götürdüler ve kömürleşmiş bir cesetti.. Ama o andan itibaren hepimiz şunun farkına vardık; eğer öyle ölebiliyorsa bir insan yani hücre hücre yanarak ölebiliyorsa, saçları tutuşarak ölebiliyorsa ve ah demiyorsa o zaman kurşunla ölmek, gaz bombasıyla ya da başka bir şeyle ölmek göğüs göğüse bir mücadele olacaksa bu çok da zor değil... Yani ölüm hepimizin önünde o an küçüldü..."

Tatavla'da 19 Aralık Anması

Tatavla Forumu, Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri Feriköy'de yapılıyor. 18 Aralık Çarşamba günü 19 Aralık Katliamı için bir araya geldi..

Feriköy halkı adına "Hayata Dönüş" denilen bu katliam ile ilgili konuyu yaşayanlarından dinleyeceği için, forum hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Konu ile ilgili kısa bir sinevizyondan sonra söyleşi başladı. 19 Aralık Katliamında Zindanlarda bulunan iki savaştığı günleri özet halinde aktardılar. Mehmet Güvel ve Serpil Cabadan.

Mehmet Güvel: "O süreçte ben de cezaevindeydim. Operasyon olacağını biliyorduk. Önlemlerimizi almıştık. Dört gün sürdü katliam. O zaman ki hükümet dışarıda ve içerideki örgütlü yaşamı ortadan kaldırmak için büyük bir katliam yaptı. Ama hükümetin kendisi zarar gördü. Onun iradesi kırıldı ve şu an hala örgütlü mücadele sürüyor" dedi ve sözü Serpil Cabadan aldı.

Serpil Cabadan, "Tutukluğumun 3. yılıydı. Ben Ümraniye cezaevindeydim. Sabah saat 05:00'te koridordaki gözlemci yoldaş operasyon

YÜRÜYÜRÜZ

6 Mayıs 1972... Yusuf yürüyor ağır adımlarla, yürüyor ölüme... Yürüyor karanlığın üstüne, umudu gözlerinde... Yürüyor, yanında Sinan omzunda tüfeğiyle... Yürüyor, yanında Taylan sırtında kurşun iziyle... Yürüyor, eksik olmayan gülümseyişiyle... Yürüyor, yürüyor, yürüyor... ve idam! Son sözler...

"Ben ülkemin bağımsızlığı ve halkının mutluluğu için bir defa ölüyorum. Sizler, bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz..."

Yürüyor Yusuf Taksim'in ara sokaklarında, Kızılay'da, Armutlu'da, Eskişehir'de çıkmaz bir sokakta... Yürüyor Yusuf yanında Ethem, Ali, Medeni... Yürüyor Yusuf yanında Abdocan, Ahmet ve Mehmet... Yürüyor Yusuf, yürüdükçe büyüyor...

17 Aralık 2013... Yolsuzluk operasyonu, bakanlar ve çocukları, belediye başkanları, iş adamları... Para sayma makineleri, ayakkabı kutuları, lahmacunlar... istifalar, istifalar ... Olmazsa olmaz, dış güçler ve faiz lobisi...

31 Mayıs 2013... Sinirlendik ve çok güzeldik... Taksim, ara sokaklar ve inat... Kaçmak hatta korkmak ama dönme cesaretini bulmak... Çoğalmak, saat ilerledikçe... Ve bilmek, görmek, duymak, hissetmek... Her yerden ve hep bir ağızdan sesine ses verildiğini...

Gücünden şüphe duymayanları, şüpheye sokmak... İzlemek Taksim'i terk edişlerini... Yan yana olmak, omuz omuza durmak, paylaşmak...

Ölüm haberleri... Gencecik ölüm haberleri... Kin ve öfke...

Verilen zarar 189 milyon TL... 4 otobüs, onlarca araba... bankalar ve ATM'ler cabası... Mala geleceğine "CANA" gelsin diyor "Devlet Baba".

başladı diye bizleri uyandırdı. Çatılarından sesler geliyordu. Hemen 1-2 dakika içerisinde herkes yapacağı görevleri bildiği için görev başındaydı. Bizler bu katliama hazırдық ve bekliyorduk.

Askerler her tarafı yakmaya, kurşunlar sıkmaya, gaz bombaları atmaya başladı. 4 gün süren bu katliamda unutamadığım anılarımdan birisi şudur:

Kapalı küçük bir alanda biriktik. Askerler gaz bombaları atmaya başladılar. O kadar fazla atıldılar ki, o alanda herkes üst üste yığılı kalmıştı. Üzerimde kaç tane insan vardı hatırlamıyorum ama şunu çok iyi hatırlıyorum İçimdeki bütün organların patladığı düşünmüştüm. Herkes baygın

Kanalizasyon taşı ve sardı "misak-ı milli"nin dört bir yanını... 31 Mayıs'tan beri hiç olmadığı kadar pis kokuyor bu ülke!

17 Aralık 2013... Bu sefer yumruk beklenmedi yerden geliyor. Kendi aralarında ki oyunda biri mızıkçılık yapıyor ve döküyor kim varsa eteğindeki taşları... Onlar taşları döküyor, taşlar bizim başımızı yarıyor... Çalınan para bizim paramızdır diyoruz, taşlar bizim başımızı yarıyor... Böyle olmaz sokağa çıkalım diyoruz, taşlar bizim başımızı yarıyor... Biz biziz, sadece... Ne sendeniz ne de senden diyoruz, taşlar bizim başımızı yarıyor... Hırsıza "Hırsız" diyoruz, taşlar bizim başımızı yarıyor...

21 Aralık 2013... Tutuklanıyor birkaç "hırsız"! Tutuklanmaz "Hırsız"lar tozlu raflardan çıkarılıyor "Masuniyet Karinesi"... "Hırsızlık"tan bahsedilmiyor, "Masuniyet Karinesi" deniyor, bahsetmek isteyene...

Korkuyorlar; çünkü çürümüş, tarihin çöplüğünde yeri hazır olan bir sistemin başındalar... Korkuyorlar; çünkü insan-

sanlar artık katile "Katil", hırsıza "Hırsız" diyor... Korkuyorlar; çünkü tattık bir kere özgürlüğü... Korkuyorlar; çünkü paylaşarak yaşamının mümkün olabileceğini gördük... Korkuyorlar; çünkü "Başka bir DÜNYA"nın umudunu taşıyoruz... Korkuyorlar; çünkü insanız! Umuduyla, vicdanıyla... sadece insan!

Yürüyor Yusuf, yanında göğsünde taşıdığı üç kurşunla ETHEM... Yürüyor Yusuf, yanında ALİ, MEDENİ, MEHMET, ABDO, AHMET ve daha nice... Haykırıyorlar hep bir ağızdan: "Ben ülkemin bağımsızlığı ve halkının mutluluğu için bir defa ölüyorum. Sizler, bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz..."

Haykırıyorlar inatla, dirençle ve umutla!
Her geçen gün daha çok yaşıyorlar; çoğalarak!
Her gün ölecek katiller ve hırsızlar; azalarak!
Korksunlar, faşizme mezar olacak bu toprak!

yerlerde serili durumdaydı. Bir yoldaşım dizlerimde bayıldı kaldı. 'Su' dedi. Sadece 'Su!'

'Sana su bulacağım' dedim. Bizim korunmak amacıyla yaktığımız ateşi söndürmek için su sıklıktı. İşte bulabildiğimiz su yalnızca bu oldu.

Çılgık sesleri yükseliyordu. Askerlerin teslim olun sesleri yükseliyordu. Teslim olmayan devrimci tutsaklar kendini ateşe verip ölümsüzleştiler. Ben barikat önündeydim. Ayakta kalan sadece birkaç yoldaş kalmıştı. İnsanlarımızı düşmandan uzak tutmak için savaşmaya devam ediyorduk. İnsanları yerlerden kaldırıyoruz. Bilincini kaybedenleri ikna ediyoruz. Fakat bir şeyi fark edememiştik. Bacağıma gaz bombası gelmiş ve bacağım kömür olmuş. Canımı yakıyor ama ben acımı bile hissedemiyordum. Görevlerimiz her şeyin üstündeydi o an. Son ana kadar dışarı çıkmadım. Şu an düşünüyorum; iyi ki o süreçte zindandaydım. Bir tek insanımızı bile orada bırakmadan en son zindandan çıkarak görevimi yerine getirdim" diyerek konuşmasını bitirdi.

Tatavla forumu bu konudan çok etkilendiği için kimse bir cümleyi bile kaçırmadan dinledi ve zindan savaşçılarına ayrı ayrı teşekkür ettiler.

Gece saat 23.30 civarı forum sona erdi.

AYAKLANMA YILI

1 Ocak: Şişecam işçileri

fabrika önünde eylemde.

İşçiler 3 Ocak'ta fabrikayı işgal etti, 9 Ocak'ta anlaşma sağlandı.

Hey Tekstil, Teknopark, DHL, Cargill işçileri yeni yıla eylemle girdi

9 Ocak: Paris'te Sakine Cansız, Fidan Doğan, Leyla Şaylemez katledildi, günlerce dört bir yanda katliamı protesto eylemleri yapıldı

13 Ocak: Zonguldak Kozlu'daki maden kazasında 8 maden işçisi öldü; iş cinayeti her yerde eylemlerle protesto edildi.

18 Ocak: ÇHD'li avukatlar operasyonla gözaltına alındı, tutuklandı

30 Ocak: Antep'te iş cinayetinde 7 işçi öldü 15 işçi yaralandı

18 Şubat: BMC işçileri Ankara'ya yürüdü.

21 Şubat: 33 yıldır 12 Eylül faşizminin kaybettiği oğlunu arayan Berfo ana 105 yaşında hayatını kaybetti.

5 Mart: Venezuela devlet başkanı Hugo Chavez hayatını kaybetti.

17-21 Mart: Newroz milyonların katılımıyla kutlandı.

14 Nisan: Venezuela'da devlet başkanlığı seçimlerini sosyalist aday Nicolas Maduro kazandı

1 Mayıs: Devlet Taksim'e çıkmak isteyenlere olanca gücüyle saldırdı, çatışmalar gün boyu sürdü. Bundan sonra devlet Taksim'de yapılan tüm eylemlere saldırmaya başladı.

11 Mayıs: Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde yaşanan patlamalar Türkiye'nin 11 Eylülü oldu.

15 Mayıs: THY işçileri greve başladı.

24 Mayıs: Er Utku Kalı, RedHack'in yayınladığı Reyhanlı patlamalarının içyüzünü açıklayan belgeleri sızdırdığı gerekçesi ile tutuklandı, 11 Kasım'da serbest bırakıldı.

27 Mayıs: Geceyarısı Taksim Gezi Parkında kesilmek üzere olan ağaçları gören halk müdahale etti ve geceyi parkta geçirmeye başladı, herkese çağrı yaptı

31 Mayıs: Sabaha karşı Gezi Parkı'nda bekleyenlere çevik kuvvet polisi saldırdı, çadırlar yakıldı. Kısa sürede binlerce, onbinlerce kişi Taksim'e akın etti, çatışmalar ayaklanmaya dönüştü, tüm gün süren eylemler İstanbul'un tamamına yansıdı, Anadolu yakasında toplanan İstanbullular sabaha karşı Boğaz Köprüsünü geçerek Beşiktaş'a ulaşınca çatışmalar Beşiktaş ve Dolmabahçe'ye taştı.

1 Haziran: İstanbul'un her semtinde ve tüm şehirlerde insanlar sokaklara döküldü, bir daha evlerine girmediler. Günün ilerleyen saatlerinde polis çekildi ve Taksim alanında kutlamalar başladı, kürsüler, çadırlar kuruldu ve Taksim Komünü oluştu. İllerde ve mahallelerde her akşam saat 21.00'de tencere tavalarla sokağa çıkmaya başladı halk.

1 Haziran: Ankara'da süren çatışmalarda polis Ethem Sarsılık'ü başından vurdu.

2 Haziran: İstanbul'da 1 Mayıs Mahallesi'nde yürüyüş yapan kitlenin içine bir arabanın girmesi sonucu Mehmet Ayvalıtaş öldü. Eskişehir'de de polisin öldüresine dövdüğü Ali İsmail Korkmaz komaya girerek hastaneye kaldırıldı

3 Haziran: Antakya'da Abdullah Cömert polisin attığı birer gazı kapsülü ile başından vurularak öldü.

11 Haziran: Polis "meydandaki yasadışı pankart ve flamları kaldırmak için" Taksim Meydanı'na saldırdı, AKM'den Deniz Gezmiş resmi ve tüm pankartlar söküldü, akşamüstü de "dokunmayacağız" denilen Gezi Parkına saldırdı, revir dahil her yeri dağıttı.

12 Haziran: Halk Taksim'e daha güçlü aktı. Devletin yaptığı "Çocuklarınıza sahip çıkmın" çağrılarına yanıt veren anneler de Taksim'e gelerek çocuklarına sahip çıktı; Ankara'da vurulan Ethem Sarsılık'ün beyin ölümü gerçekleşti. Ankaralıları Kızılay'a akın etti, Ethem'in cenazesini alabilmek için

mücadele etti.

14 Haziran: Taksim'de forumlar toplandı ve Gezi eylemine nasıl devam etmek gerektiğini tartıştı, çadırların kalması flamların inmemesi kararı çıkmasına rağmen bazı çadırlar sökülüp dağılıyoruz duyuruları yapılmaya başlandı.

15 Haziran: Devlet Taksim'e ve Gezi'ye bir kez daha saldırdı ve tarihin hafızalarından silinmeyecek saldırı ve karşı koymaya başlandı. Boğaz Köprüsü bir kez daha Anadolu yakasından gelen onbinler tarafından geçildi, halkın karşısına bu defa asker çıkarıldı. Eylemler 2 gün kesintisiz sürdü. Devlet Taksim başta olmak üzere tüm illerde meydanlarda eylemleri ve toplanmaları yasakladı, her eyleme saldırdı.

16 Haziran: 14 yaşındaki Berkin Elvan Okmeydanı'nda polis saldırısında başına gelen gaz kapsülü ile komaya girdi.

17 Haziran: Duran adam eylemleri başladı. Halk her yerde "durmaya" başladı. İnsanlar durdu ancak eylemler ve çatışmalar durmadı!

28 Haziran: Devlet gerilla mezarlıklarının tahrip edilmesini protesto eden Lice halkının üzerine ateş açtı, Medeni Yıldırım katledildi. Sloganlar artık "Her Yer Taksim Her Yer Lice" denilerek atılmaya başlandı; öfke dolu eylemler her yerde yükseldi.

Devlet de saldırılarını hızla artırdı, pek çok şehirde yüzlerce kişi cezaevlerine atıldı; çoğu itiraz üzerine ya da ilk duruşmada serbest bırakıldı. Haziran sonu ve Temmuz başında pek çok ilde, semtte, mahallede forumlar kuruldu, halk bu forumlarda örgütlenerek eylemlere, panellere, etkinliklere imza attı.

10 Temmuz: Komadaki Ali İsmail Korkmaz ölümsüzleşti.

16-20 Ağustos: KESK tüm Türkiye'de 4 koldan Ankara'ya yürüdü.

25 Ağustos: ODTÜ ormanının yıkımı gündeme geldi, 100.Yıl halkı ve ODTÜ'lüler orman için nöbete geçti.

6 Eylül: ODTÜ ormanı için nöbet tutanlara ilk saldırı gerçekleşti. ODTÜ'de başlayan yangın hemen her yere sıçradı, günler süren çatışma Tuzluca'yın'da cami-cemevi protestolarıyla birleşti.

10 Eylül: Antakya'da yaşanan ODTÜ protestolarında Ahmet Atakan katledildi. Her yeri yeni bir yangın dalgası kapladı

13 Eylül: Ahmet Atakan'ın katledilmesini protesto eylemlerinde Kadıköy'de kullanılan yoğun gaz sonucu Serdar Kadal hayatını kaybetti.

30 Eylül: İstanbul Gülsuyu'nda Hasan Ferit Gedik, faşist çetelerin saldırısıyla katledildi

4 Ekim: Vietnam'da devrimin efsanevi komutanı Von Nguyen Giap öldü

Nusaybin'de Rojava ile Türkiye sınırına "Utaç Duvarı" örülmeye başlandı.

6 Aralık: Gever'de "Utaç Duvarı"na protesto eden halka saldıran polis toplamda 3 kişiyi katletti, Katliamlar her yerde eylemlerle protesto edildi.

12 Aralık: Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi Fadime Ayvalıtaş; 28 Aralık'ta Roboskili Analarından Miran Encü kalp krizi geçirek hayatını kaybetti.

17 Aralık: Bakan çocuklarına, işadamlarına, hükümete yakın çevrelere yolsuzluk operasyonu düzenlendi; hükümet bunu "cemaatçilerin oyunu" diye lanse ederken, halk her yerde ayağa kalktı, günlerce protesto eylemleri yaptı. Eylemler ayaklanma seviyesine ulaştı.

19 Aralık: 19 Aralık Katliamı Taksim'de protesto edildi.

27 Aralık: KESK iş bırakma eylemi yaptı

28 Aralık: Güney Kore'de grev yapan 7 bin maktinin işten atılması üzerine genel greve gidildi ve milyonlar sokaklara döküldü Mersin Limanı, PTT, Kazova, DHL, Daiyang, İTÜ, Bosh, İzelman, Bedaş, İzenerji, Darphane, Tüvtürk, Leroy Merlin, Yatağan, Hacettepe, Punto Deri, Ismaco işçileri yılı eylemlerle direnişlerle geçirdiler.

